AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 20th, 1963 — No. 613 — 19th YEAR OF PUBLICATION

Bedenkelijke Rust

De teruggang in religie is het meest gelukkige verschijnsel, dat zich in lange tijd voor het christelijk geloof in Amerika heeft voorgedaan. Voor de kerken in de United States is thans het meest gelukkige feit dat de belangstelling voor de godsdienst afneemt.

De zogenaamde religieuze opleving schijnt voorbij te zijn. Het percentage van hen die bij een kerk of andere godsdienstige groepering is aangesloten is lager dan enkele jaren geleden. Rapporten van universiteiten en colleges wijzen op een groeiende onverschilligheid onder de studenten voor georganiseerde religieuze programs. De kerkdiensten worden door minder mensen bezocht en de verkoop van religieuze boeken loopt terug. In de kerken en speciaal onder de kerkelijke leiders is een geest van beklemming, teleurstelling en zelfs can cynisme over het kerkelijk instituut merkbaar.

Het is alles wel zo goed. De religieuze opleving was toch geen terugkeer tot het evangelie, en hoewel sommige kerken er rijker door geworden zijn, hetzij in ledental of in bezittingen, een vernieuwing van de Kerk was het toch niet.

Met deze opzienbarende woorden begint Mr. William Stringfellow, advokaat te New York, zijn boek "A Private and Public Faith", dat verleden jaar in Grand Rapids werd uitgegeven. Men vraagt zich af, wat de schrijver bedoelt en welke kant hij uit wil. Is het iemand, die zich tegen de christelijke godsdienst verzet en die er een zeker leedvermaak in heeft, dat — zijn inziens — de kerk op de terugtocht is? Deze conclusie moet men al gauw opgeven na het lezen van de laatste hierboven geciteerde alinea en bij het verder lezen in dit boek. Wat dan wel? Hebben volgens deze schrijver de religieuze opleving en de massale evangelistische bijeenkomsten geen waarde? Wij zijn geneigd, dadelijk bij het begin van zijn boek, hem al in de rede te vallen. Het is nog geen twee weken geleden, dat Dr. Billy Graham sprak in een massabijeenkomst in Los Angelos. Volgens het krantenverslag, dat hier voor ons ligt, was daar een record opkomst. Daar zijn maar liefst 134.254 personen geweest. Dit aantal had nog 20.000 hoger kunnen zijn, als er meer plaats was geweest. Maar deze laatsten moesten bij de ingang worden teruggestuurd.

Betekent dit dan niets? Waar komen die mensen dan voor? Toch niet allemaal omdat zij Dr. Graham zoo'n aardige verschijning vinden? Zij willen toch horen wat hij zegt? En hoeveel duizenden mensen volgen niet de televisieprogramma's van iemand als Oral Roberts? Toegegeven, daar mag een beetje sensatie bij zijn, als zij op het screen de genezingen zien plaats vinden, maar intussen wordt hen toch van de Heiland verteld, al gebeurt het dan misschien niet op een wijze, waarop vele van ons dit graag zouden willen.

Nu komt iemand als lawyer Stringfellow ons in zijn boek — en het is een opzienbarend boek! — vertellen, dat het eigenlijk alleen maar een zeepbel geweest is. Het was groot, het schitterde, maar nu het kapot knapt blijkt er niets van over te zijn. Is dat een redelijke beoordeling van wat niet alleen in de Verenigde Staten maar op verschillende plaatsen in de wereld na de oorlog heeft plaats gevonden?

Er staat nog veel meer in dit boek te lezen, hoewel het slechts 93 bladzijden telt. En wij hopen er ook nog verder op terug te komen. Voor dit moment beperken wij ons echter tot wat de schrijver over de religieuze opleving heeft te zeggen. Wij citeren hem (vertaald) nog even verder:

> Zolang de opleving aan de gang was, maakte zij deel uit van de grote na-oorlogse inflatie van het Amerikaanse leven, die de natie een zegenende verzachting verschafte voor de teruggang in macht en welvaart van Amerika temidden van 's werelds armoede, onmacht en nood ... De religieuze opleving droeg er toe bij, dat de innerlijke dekadentie van de Amerikaanse samenleving aan het oog onttrokken werd en terzelfdertijd verleidde zij de mensen te denken, dat persoonlijke voldoening of succes of zekerheid synoniem zijn aan gerechtigheid. De religieuze opleving bood de mensen een complete aflaat aan.

Het is heel goed mogelijk, dat verscheidene christenen bij het lezen van deze regels, de stekels opzetten. Mag dat maar zo? Kan Mr. Stringfellow zo maar al die godsdienstige belangstelling van zoveel honderdduizenden mensen in één streek wegvagen?

Toch zou zulk een verweer, hoe begrijpelijk overigens ook, te oppervlakkig zijn. Zeker, de auteur is dankbaar voor wat de "revival" heeft gebracht maar dan in die zin, dat waar het wezen van christelijk geloof onzichtbaar bleef, het wezen van de mentaliteit op dit continent niettemin zichtbaar werd.

Afgezien van het feit, of men het in alles eens kan zijn met deze auteur, mag men hem niet verkeerd beoordelen. Het gaat er hem niet om of iemand als Dr. Billy Graham wel een christen is of wel goed werk doet. Het gaat er hem om, of de belangstelling voor de religie in wezen wel een verlangen naar God en Zijn Kerk is, of dat het een poging van de massa is om olie te doen vloeien in de wonden van het moderne leven. Van dit laatste is de auteur overtuigd en wij doen goed, hier ernstig over na te denken. Het gaat er hem om aan te tonen, dat dienst aan God alles-opeisend en alles-omvattend is. Godsdienst is maar niet een middel (een van de vele) om een einde te maken aan honger, ellende, oorlog, jeugd-misdaad, echtscheiding en "broken homes". Nog minder is de godsdienst iets, dat je aan je leven kunt toevoegen, of op zijn best, iets wat aan je leven wordt toegevoegd. Christus vernieuwt. "Tenzij een mens wederom geboren wordt" — tenzij dus een mens een ander mens wordt — "hij kan het Koninkrijk Gods niet zien."

Stringfellow is ervan overtuigd dat de "hausse" in de godsdienst voorbij is, en hij is er blij om. Als hij nu maar mag zien, dat de christenen eindelijk eens gaan zeggen waar het op staat. Daarvoor voert hij een warm pleidooi en daarvoor verdient hij ons respekt. Wij geven toe, dat hij soms radikaal is, te radikaal. Om een voorbeeld te noemen: op bladzijde 30 richt hij zich tot de mensen, die menen, dat er uiteindelijk niet veel verschil is in religie. Hij beent die gedachtengang tot op de graat uit en komt dan tot de konklusie: "The man who declares that it makes no difference what you believe so long as you believe something, is declaring that there is no truth, that there is no ultimate meaning which has immediate and concrete significance for the world, that there is no God."

Het komt ons voor dat een dergelijke konsekwentie te ver gaat en althans aanvechtbaar is. Maar dit neemt niet weg, dat het christelijk geloof en de christelijke kerk heel wat schade zijn berokkend door de gesignaleerde gedachtengang. Wij kennen dit allen wel en wij vinden het helaas in eigen kring ook maar al te vaak terug. Het doet er toch uiteindelijk niet zoveel toe, zo redeneert men dan, hoe men over de verschillende dingen denkt. Het doet er eigenlijk niet zoveel toe, tot welke kerk men behoort. Bij de hemelpoort zal er heus niet naar worden gevraagd, welke belijdenisschriften men heeft ondertekend of niet ondertekend. En niemand kan zeggen, dat hij of zij tot de alleen-zaligmakende-kerk behoort.

Inderdaad, dit kan niemand zeggen, want er is geen enkele kerk die zaligmaakt. Dat doet God alleen. Maar het vervagen van overtuigingen terwille van de eenheid, het zwijgen over verschillen van inzicht, het afslijpen en bijvijlen van belijdenissen, verraadt duidelijk, dat men zelf niet veel waarde aan zijn overtuiging hecht of zelfs geen overtuiging heeft. Dan kan men ook niet verwachten, dat er enige kracht van zulk een overtuiging uitgaat.

Het is eigenlijk maar een bedenkelijk ding, dat de kerk zo'n rustig leven leidt in onze samenleving en dat er tegen het christelijk geloof zo weinig weerstand is. Integendeel, het christendom staat in hoog aanzien. Er zijn er niet veel die geen lid van een kerk zijn en voor godsdienstige gebruiken en plechtigheden heeft men het diepste respekt. Is dit soms omdat het christendom zo weinig zegt? Is het soms omdat de Kerk zich zo weinig laat horen en praktisch geen boodschap blijkt te hebben voor het openbare leven. Ware dit wel zo, dan zouden we wat horen! Maar het is niet zo, en de Kerk wordt in ere gehouden. Iedereen spreekt wél van haar! Maar de Bijbel zegt (en dit staat nog wel in de Bergrede) "Wee u, wanneer alle mensen wél van u spreken ..." (Lukas 5:26).

Het leven kan in ons land rustig zijn gang gaan. Het wordt niet gestoord, want de godsdienst heeft er geen aanrakingspunten mee. Scheiding van kerk en staat noemt men dat. Totdat wij ontwaken uit deze droom en wij ons met alles wat wij hebben en zijn in dienst stellen van de Geest van Christus, die naar het woord van de Heiland, de wereld zal overtuigen van zonde. Als de Geest dit doet, kan de botsing niet uitblijven.

Hoe lang nog?

D.F.

OVER HOOI GESPROKEN....

Op de proefboerderij "Schevichoven" in Leersum heeft Wammes, de anderhalf jaar oude boxer van de directeur, vriendschap gesloten met de zevenjarige schimmel Marius. De fotograaf betrapte het tweetal tijdens een ernstig "gesprek" over het voer.

TWEE TALEN - MEER CULTUREN

DOOR GREG CONNELLEY
President van de Parlementaire Pers Tribune

(Canadian Scene) — Door geheel Canada wordt met veel interesse gewacht op de eerste bijeenkomst van de Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism, die zulke verstrekkende resultaten voor alle Canadezen kan opleveren. Naar men aanneemt zal deze commissie in de herfst met haar werk beginnen, het horen van getuigen en het bestuderen van de ingekomen stukken, die betrekking hebben op het doel dat Prime Minister Pearson voor ogen heeft. Dat is, in zijn eigen woorden "advies uitbrengen over de stappen die genomen dienen te worden om te komen tot een Canadese confederatie op de basis van een gelijkwaardig deelgenootschap van de twee rassen, met inachtneming van de bijdragen die andere ethnische groepen leveren tot de culturele verrijking van Canada."

De geweldige taak van het organiseren van deze commissie en het opmaken van haar rapporten rust op de twee voorzitters, Davidson Dunton, het hoofd van Carlton College in Ottawa en André Larendeau, redacteur van "Le Devoir" in Montreal. Zij hebben verschillende vooraanstaande collega's, die door de heer Pearson tot commissieleden zijn benoemd. Wat de ethnische groepen betreft, deze zijn o.a. vertegenwoordigd door Jaroslav B. Rudnyckyz, geboren in de Oekraine, die in 1948 naar Canada is gekomen en thans verbonden is aan de Universiteit van Manitoba, en Paul Wyczynski, geboren in Polen en in 1961 naar Canada gekomen, waar hij thans werkzaam is aan de Universiteit van Ottawa.

Wat zal de commissie bereiken? Zal men kunnen aannemen dat haar invloed zo groot zal zijn, dat binnen enkele tientallen jaren de meeste Canadezen zowel vloeiend Frans als Engels kunnen spreken? Zullen de federale departementen en hun werknemers "het tweetalige en in wezen tweevoudig culturele karakter van de federale regering" weerspiegelen, zoals de Eerste Minister dat zo graag zou zien? Is het mogelijk dat er een werkelijke uitwisseling van cultuur zal ontstaan tussn de Franse, Engelse en ethnische groepen?

Misschien dat deze idealen op de duur bereikt zullen worden, maar alles wijst er op, dat, mocht het ooit gebeuren, het met veel moeite gepaard zal gaan. Pas in de laatste dagen zijn de federale cheques tweetalig geworden en bovendien heeft men de uitvoering van een besluit om slechts tweetalige liftbedienden op Parliament Hill in te hebben tijdelijk moeten stopzetten door verontwaardiging over voorgestelde overplaatsingen van oudgedienden die slechts Engels spraken. Dit zijn slechts kleine dingen, maar zij bewijzen wel hoe Canada eerst moet leren kruipen voor het kan lopen op de weg naar tweetaligheid en een tweevoudige cultuur. Want hoe lang zal het nog duren voor we een werkelijk Canadese vlag en Canadees volkslied hebben, ook al heeft de Eerste Minister dan al voorgesteld als doel te stellen dat dit binnen de eerstkomende twee jaar afgehandeld zal zijn. De Royal Commission kan wel met een prachtig rapport te voorschijn komen met adviezen, die ons heel wat op dreef zouden helpen in Canada, maar het valt nog te bezien hoeveel van deze voorstellen zullen worden opgevolgd.

De Eerste Minister, zich bewust van de onafhankelijkheid van de provincies, heeft er de nadruk opgelegd, dat de bevindingen van de commissie voor geen enkele regering bindend zullen zijn. Wel geeft hij de indruk dat zijn regering op eigen terrein zal doen wat in haar macht ligt. Maar hoeveel zal deze kunnen bereiken als de provincies zelf een onverschillige of zelfs afwijzende houding aannemen?

Er is reeds een wolk aan de horizon verschenen met de uitgesproken koele reactie van Premier Manning van Alberta. De heer Manning gaf n.l. onomwonden te kennen, dat als het doel van de commissie hieruit bestaat om te bereiken dat het bestaan van een tweeledige Engelse en Franse beschaving officieel zou worden erkend, dit "onwerkelijk en onpraktisch" was.

En nogmaals, wat denkt men van de belangrijke invloed, die de verschillende ethnische groepen op het Canadese leven van vandaag uitoefenen? Hon. Marcel Lambert, de vroegere voorzitter van het Lagerhuis, heeft dit al te berde gebracht toen hij zei, dat de problemen van tweetaligheid niet slechts in het oostelijk deel van Canada gezocht moesten worden. "Wat denkt men van de Duitsers en Oekrainers in het Westen," vroeg hij. Het zou volgens de heer Lambert een ernstige vergissing zijn als de commissie slechts de problemen tussen het Engelse en Franse gedeelte in ogenschouw ging nemen. Hij drong er op aan dat ook met de cultuur van vele Canadezen van andere afkomst rekening gehouden zou worden.

Het is in ieder geval wel duidelijk, dat de heren Dunton en Larendeau geen gemakkelijke taak hebben met hun koninklijke commissie. Zelfs de heer Pearson zou zich nog wel eens kunnen gaan afvragen of het wel een wijs besluit geweest is om deze commissie te vormen.

LUISTERAARS IN KROATIE

Aan Der Feste Grund ontlenen wij: Van buitengewone en groeiende betekenis zijn de uitzendingen in verschillende talen van de Evangelisatie-radio (Trans World Radio). Zo vernemen wij uit Joego-Slavië, dat de vaste luisteraars naar de uitzendingen in het Kroatisch zich erover beklagen, dat deze programma's slechts tweemaal in de week gedurende 15 minuten te horen zijn. Trots alle moeilijkheden zorgen ze er voor dat alle vrienden en buren over de uitzendingen horen. Velen schrijven aan bekenden en verwanten in het hele land. In een klein dorp horen vijf families de uitzendingen regelmatig. Velen nodigen ongelovige buren in hun woning uit en geven hun bij een kopje thee gelegenheid om de boodschap van het evangelie te horen. Velen zijn op deze wijze voor de eerste maal met de boodschap van Jezus Christus in aanraking gekomen.

JEUGD TEGEN JAZZ IN DE KERK

"Als men jazz-muziek nodig heeft om zich open te stellen voor het Woord, is dat een getuigenis van armoede." Met deze woorden neemt de Evangelische jeugd van Augsburg in haar nieuw opgericht tijdschrift "Risiko stelling tegen pogingen van dominees en paters die door jaszzmuziek de godsdienstoefeningen aantrekkelijker willen maken voor jonge mensen.

De kerk mag niet tot Jazz-lokaal vernederd worden — "Hoed af voor deze jongen mensen, die de moed hebben voor niet-modern uitgemaakt te worden," zo schrijft Der Gärtner.

DE GROTE ZENDELING

DOOR JOHN TIMMER

Zendeling in Japan voor de Chr. Ref. Church

Wij christenen lijden allemaal wel eens aan zelfoverschatting. Door te veel **aan** onszelf te denken gaan we te veel **van** onszelf denken. En hoe meer we van onszelf denken, des te menselijker gaan we van God denken. Dan spiegelen we ons aan anderen, zoals de Farizeër, in plaats van aan God, zoals de tollenaar. En wie zich aan een tollenaar spiegelt, spiegelt zich zacht. Ook al weten we drommels goed dat alles in ons leven terug te leiden is tot Gods genade, scheppen wij ons onder deze alles-overkoepelende waarheid toch nog genoeg ruimte om onze eigendunk en eigenwaarde van inwoning te voorzien. Natuurlijk betitelen we deze met de één of andere indrukwekkende naam, zoals een schone vlag die een vuile lading dekt.

Onder deze dieven van Gods gratie behoren ook zendelingen. Want te denken dat God wel buitengewoon in Zijn schik moet zijn met mensen die besluiten heilsboden naar verre landen te worden, en dat God voor de verspreiding van het Evangelie zich vrijwel uitsluitend bedient van zendelingen, is een verleidelijke gedachtevrucht welke zich licht laat plukken.

Maar God is niet aan zendelingen gebonden, kan het heus wel zonder hen stellen. Want ook in het zendingswerk blijft God souverein. Als de verbreiding van het Evangelie zou afhangen van zendelingen, zou Gods koninkrijk er slecht voor komen te staan. Want ook zendelingen lopen God soms voor de voeten, staan Hem in de weg, of ook wel werken Hem tegen, zodat het Evangelie zich af en toe wel eens baanbreekt ondanks de zendeling. Ook ontdekt de zendeling, vaak tot zijn grote verrassing, dat heel wat toekomstige bekeerlingen **hem** opzoeken inplaats van hij **hen**, en dat dus het woord van Zacharia de profeet nog steeds bewaarheid wordt: "In die dagen zullen tien mannen uit volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judeesen man, en zeggen: wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord dat God met u is." (8:23)

Zendelingswerk, van begin tot eind, is Gods werk. God is de grote zendeling die nooit moe wordt het verlorene te zoeken. Zendelingen zijn slechts Gods helpertjes waarvan God zich soms veel, soms heel weinig of helemaal niet bedient. Dit goed te realiseren is nodig om een juiste en realistische kijk op de zendeling te krijgen.

Donald A. McGavram, in zijn fascinerend boekje **The Bridges of God**, vertelt ons dat in landen zoals India, Pakistan en Birma de zendeling vrijwel niets te doen heeft gehad met de massa-bekeringen waardoor hele stammen en andere bevolkingsgroepen overgingen tot het Christendom. Deze massa-bekeringen, aldus McGavran, waren het gevolg van de mysterieuze werkingen der Heilige Geest. Negentig procent van de groei der jonge kerken in de gehele wereld is te danken aan zulke groepsbekeringen.

Daar hebt u het weer. God, de grote zendeling, plant Zijn blijde boodschap in de harten van stammen en volken zonder dat er een zendeling aan te pas komt. Deze komen pas later op het toneel.

De zendingsgeschiedenis loopt over met verhalen welke het bovenstaande illustreren. Maar één van de meest indrukwekkende illustraties is misschien wel dat van Murata, één der Japanse ambtenaren belast met het bewaken der kust.

Dit verhaal begint omstreeks het jaar 1855. Japan zat potdicht voor buitenlanders, moest van "vreemde smetten vrij" worden gehouden. Nu, Murata zou er wel voor zorgen dat niemand of niets onder zijn neus het land binnenslipte. Zo dacht Murata. Maar God dacht er anders over. Want op zekere dag, toen Murata zijn blik liet gaan over de wijde watervlakte voor de kust van Hizen in zuidelijk Kyushu, viel zijn oog op een klein, plat voorwerp in het water. Het kwam zijn richting uit. Waarom zijn blik nu juist op **dat**, en niet op een ander voorwerp bleef rusten zal Murata toen wel helemaal niet begrepen hebben. Uiteindelijk deed hij dat omdat God met hem bezig was. Eindelijk was het dicht genoeg bij, en Murata viste het uit het water. Het was een boek. Dat kon een klein kind wel zien. Maar wat erin te lezen stond wist niemand hem te vertellen, want welke Japanse ambtenaar kende er nu **Hollands**? Maar ook al kon Murata er taal noch wijs uit worden, zo gauw liet hij zich niet van de wijs brengen. Direct begon hij een speurtocht naar een talenkenner. Na lang zoeken vond hij er een. En zo leerde hij dat hij de eigenaar geworden was van een Hollandse bijbel, welke sprak over een schepper God en over een zekere Jezus Christus. Toen Murata hoorde dat er een Chinese vertaling van hetzelfde boek bestond, stuurde hij iemand naar China om een exemplaar voor hem te kopen. Daarna volgden verscheidene jaren waarin Murata, zonder de hulp van iemand die de Schriften voor hem kon openen, Gods Woord vlijtig bestudeerde. Totdat hij vernam dat er sinds 1859 een buitenlander woonde in Nagasaki die hem kon helpen. Dit bleek Guido Verbeck te zijn, zendeling van de Dutch Reformed Church in Amerika. Deze ontving Murata's geheime boden af en toe, en beantwoordde de vragenlijstjes welke Murata hun meegaf. Dit duurde drie jaar. Tenslotte, op de 14de mei van het jaar 1866, zes maanden nadat de eerste Protestantse bekeerling in Yokohama gedoopt was, maar nog zeven jaar voordat de ban welke op het Christendom rustte werd opgeheven, werden Murata en zijn broer heimelijk gedoopt.

Zo werd opnieuw vervuld het woord in Jesaja: "Mijn woord zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen wat mij behaagt en dat volbrengen waartoe ik het zend."

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Ds. R. J. Van der Veen over kerkelijk leven (1)

Theoloog zijn in Nederland is een Adembenemend Avontuur

Gast van Dutch Immigrant Society sprak te Grand Rapids

Het is een adembenemend avontuur om in het Nederland van 1963 theoloog te mogen zijn. Het is onze gereformeerde kerken gegeven om ontspannen te luisteren naar de Heilige Schrift, en juist daardoor leren we de diepe rijkdom van het Woord dan ook steeds beter verstaan. De vrijzinnigheid is in Nederland in de defensie, en zij kan eenvoudig niet in de schaduw staan van onze gereformeerde kerken. Mede daardoor, nu we onze kracht niet meer behoeven te besteden aan de strijd tegen de vrijzinnigheid, is ons wat rust gegund, een rust die ons de gelegenheid verschaft om ontspannen te mogen luisteren naar Gods Woord.

Deze woorden sprak de gereformeerde studentenpredikant te Delft, ds R. J. van der Veen, tijdens een kort bezoek aan Grand Rapids, op uitnodiging van de Dutch Immigrant Society, tijdens een bijeenkomst in de First Christian Reformed Church van die stad.

Het was ds Van der Veen nogal eens opgevallen dat geëmigreerde Nederlanders na een vakantiebezoek aan hun oude vaderland soms een zekere ongerustheid aan de dag leggen over de stand van het kerkelijk leven. Hun verblijf is evenwel in het algemeen te kort om tot een dieper onderzoek van de zaken te komen, en het is vrijwel onmogelijk het gehele, soms wat ingewikkelde kerkelijke leven overzien, en het gevaar is daarom niet uitgesloten, aldus ds Van der Veen, om tot verkeerde conclusies te komen.

NIEUWE TAKEN

Het na-oorlogse kerkelijke leven wordt in het algemeen bepaald door een grote bereidheid om nieuwe taken te aanvaarden. Vooral het evangelisatiewerk is de laatste jaren sterk uitgewaaierd, mede door het inzicht dat men een sterke geestelijke aanval moet doen op de verpauperde buurten van de grote steden. Ook de zending heeft na de ontwikkelingen in Indonesië verscheidene nieuwe taken op zich genomen en vandaag de dag ziet 't er naar uit dat de deuren naar Indonesië opnieuw open zullen gaan. Een ander aspect vormt het wereld-diaconaat, het feit dat onze kerken zien dat in grote delen van de wereld nood bestaat, en dat zij in een evangelisch pogen deze nood trachten te lenigen, o.m. in Algerije, Hongkong, en gebieden waar aardbevingen hebben plaats gehad.

Al deze activiteiten kosten geld, en, gelukkig, dat geld komt er ook, want er wordt heus wel gegeven, al bestaat soms de indruk dat de nationale welvaart een wat ruimere mate van geven zeker niet in de weg zou staan.

Nieuwe taken, nieuwe vragen. En de Gereformeerde Kerken staan in deze tijd zeker voor vragen, waaraan zij in vroeger jaren wellicht wat gemakkelijk is voorbijgegaan. Er heeft een zekere heroriëntatie plaats, die men niet zo eenvoudig met een paar woorden kan omschrijven. Onze kerken zijn meer uit hun isolement gekomen en hebben taken aangevat, waartoe zij specialistische krachten hebben moeten aantrekken. Er wordt wel eens kritiek geleverd op deze specialisten. Dat is op zichzelf natuurlijk geen nieuw verschijnsel, want dit is door de eeuwen heen al gebeurd.

Het kerkelijk leven in Nederland kenmerkt zich door drie factoren: een onvruchtbare situatie in de gereformeerde gezindte buiten de Gereformeerde Kerken, een verrassende ontwikkeling van wat ds Van der Veen aanduidde als de middensector van de Nederlandse Hervormde Kerk, en een ontwakend bewustzijn dat het beeld van het kerkelijk leven in ons land niet valt te rijmen met het kerkbeeld van het Nieuwe Testament.

ONVRUCHTBARE SITUATIE

Sprekend over de onvruchtbare situatie in de gereformeerde gezindte buiten de Gereformeerde Kerken meende ds Van der Veen dat het onmogelijk is over deze dingen open te praten zonder anderen pijn te doen, daarbij doelend op de Vrijgemaakt Gereformeerde Kerken. In deze kerkengroep bestaat een theologisch onvruchtbare situatie, tengevolge waarvan deze kerken falen een dienst te doen aan de wereld van vandaag. Er is sprake van een absolutering van de kerk als instituut, wat leidt tot het bewandelen van eigen wegen in organisatorisch opzicht. Er bestaat een vrijgemaakt gereformeerd politieke partij, een dito maatschappelijk verbond, een eigen vrijgemaakt dagblad, en waar men maar even kan tracht men dit streven door te voeren. Gelukkig mag gezegd worden dat de Woordverkondiging een duidelijke bezinning op de schriftuurlijke waarheden weerspiegelt. Deze kerkelijke gescheidenheid, die overal waar mogelijk is, wordt doorgetrokken, heeft bij vele jongeren reacties opgeroepen in de geest van dát-nooit-meer. En dat heeft soms tot gevolg dat er wel eens wat naar de Hervormde Kerk wordt gekeken.

BELOFTEN?

In de middensector van de Hervormde Kerk hebben sedert de tweede wereldoorlog zich vele ontwikkelingen voorgedaan, soms zeer verblijdende.

De Gereformeerde Bond in de Hervormde Kerk heeft vaak veel kritiek daarop, en zij is vaak juist in deze kritiek, maar zelf neemt zij geen verantwoordelijkheid. Theologisch staat deze Gereformeerde Bond er vruchteloos naar te kijken.

Gelukkig bestaat er tussen de studenten van de Gereformeerde Bond wat meer begrip, en kan men van een zeker ontwaken spreken. Wellicht houdt dit beloften in voor de toekomst.

AFSTAND GROEIT

Inzake de Gereformeerde Kerken meende ds Van der Veen dat de afstand tussen hen die leiding geven en de gemeenten enigszins groeit. In de dagen van Kuyper en Bavinck werd veel op een bevattelijke manier geschreven. De bladen, waarin over deze problemen werd geschreven, werden vaak gespeld door vele eenvoudigen in den lande. Zulke vertolkers zijn ons vandaag helaas te weinig geschonke, en . . . de mensen lezen ook niet zo veel meer.

Een andere zaak, die de aandacht vraagt is de z.g. vereenzaming in de kerk. Men gaat naar de kerk, maar men heeft verder weinig contacten met andere kerkleden, iets wat vooral in de steden voorkomt. De gemeenten lijken uiteen te vallen in vele kleine groepjes, vaak sociaal bepaald, en wanneer men daar niet in past, staat men aan de kant. Men kan dan trouw naar de kerk gaan, zijn kinderen naar de Christelijke school sturen, lid zijn van een Christelijke vakorganisatie en ook A.R. stemmen, maar . . . in de kerk is men doodalleen.

ER HAPERT IETS

Dat is hoogst schadelijk voor een gezond kerkelijk leven. Het verarmt het leven en het heeft tot gevolg dat te weinig in het Christelijk leven wordt gereflecteerd wat er, om het zo eens te zeggen, van boven af wordt ingegoten. De mensen groeien zodoende weg van de kerk, en dat is niet zo zeer de schuld van hen die leiding geven als van het volk, de gemeente. Er hapert iets tussen de "kopgroep" en de "tros". Daardoor komt het wel eens voor dat zij die zich in onze kerken eenzaam voelen in de Pinkstergemeenten zich veel meer op hun gemak voelen, omdat zij daar een warme, bezielde gemeenschap menen aan te treffen. Er is een "lek" naar de Pinkstergroepen, al moet men zich daar buiten Nederland beslist geen overdreven voorstelling van maken.

WEG SCHOLASTIEK

Theologisch leven we echter in een grote tijd. Er heeft een doorbreking van de scholastieke indelingen plaats, wat er op neer komt, dat bepaalde voor-onderstellingen, ontleend aan wijsgerige gedachten, worden afgeworpen. De Heilige Schrift gaat niet, gaat nóóit, onder het juk van de wetenschap door. Dit heeft vérstrekkende gevolgen, omdat nu méér dan ooit tevoren onbevangen naar de Schrift wordt geluisterd, meende ds Van der Veen. Nieuwe taken worden gezien en ook aanvaard. Geen werk is volmaakt en fouten zullen ook wel worden gemaakt. Dat zal wel zo bijven tot de jongste dag. Het evangelie wordt echter vastgehouden, en mede door de nieuwe bezinning dragen onze kerken vrucht over een breder terrein, zo besloot ds Van der Veen zijn causerie.

Andy Velthoen.

Dr. J. Schouten †

Op maandag 9 september jl., laat in de avond, is Dr. J. Schouten, de vroegere leider van de anti-revolutionaire partij in Nederland, overleden.

Dr. Schouten is tachtig jaar geworden. Hij was reeds enige tijd ernstig ziek.

Het was de uitdrukkelijke wens van de overledene niet eerder melding van zijn heengaan te maken dan na de begrafenis. Deze heeft in alle stilte plaats gehad op donderdag 12 september op de begraafplaats Crooswijk te Rotterdam.

In ons volgend nummer hopen wij een artikel te wijden aan deze zo begaafde leider.

Red.

LATIJNS AMERIKA

In een rede voor de Bond van Christen Zakenlieden in Auckland, N.Z. vertelde Ds. J. McCullough, leider van de "Bolivian Indian Mission", dat Zuid-Amerika de snelst groeiende bevolking ter wereld heeft en ook de snelst groeiende Protestantse kerk.

Niettegenstaande het feit dat Latijns Amerika een werelddeel van revoluties van allerlei aard is — politiek, sociaal en economisch — staat de deur voor het evangelie wijd open. Het enige land waar dit niet zozeer voor geldt is Columbia. Maar ofschoon er hier in de laatste 15 jaar 100 martelaren geteld kunnen worden, ofschoon kerken vernietigd en scholen verbrand zijn, is het protestantisme toch met 600% toegenomen gedurende de laatste 10 jaar.

Chili heeft 870.000 belijdende protestanten en van de bevolking van Bolivia, die 4½ miljoen zielen bedraagt, is ongeveer 1% protestant. "Ik kan me herinneren dat een paar jaar geleden het aantal protestanten slecht 1/10% van de bevolking bedroeg," zei Ds. McCullough. "We zien geweldige dingen gebeuren in dit werelddeel. Op het ogenblik stuurt Cuba ongeveer 1000 studenten per maand terug naar de Zuid-Amerikaanse republieken, nadat ze op Cuba getraind zijn voor het Communisme. Argentinië is in de handen van de militairen, enz."

"Politiek gesproken zijn de universiteits-studenten meestal links georiënteerd". Ds. McCullough zei echter dat dit niet altijd betekende dat zij communist waren, maar het Rooms Katholicisme met al de onwetendheid, het bijgeloof, de armoede en ellende, die daar in deze landen mee verbonden is, heeft hen naar links gedreven. Er zijn in de Latijns Amerikaanse landen ongeveer 85 universiteiten. Het zijn de studenten die de communisten zoeken te beïnvloeden, de studenten, die weinig tijd voor godsdienst hebben, maar die iedere gelegenheid aangrijpen waar een mogelijkheid om te studeren is. Zestig procent van de totale bevolking is jonger dan 21 jaar. De jeugd is op weg." (ICN)

Hoe Oecumenische Synode besloot Christelijke organisatie aan te moedigen

MENINGEN IN CHRISTIAN REFORMED CHURCH WAREN ZEER VERDEELD

Kern van het conflict: eis van beginsel tegenover vragen van praktijk

De Gereformeerde Oecumenische Synode heeft, naar eerder werd bericht, de uitspraak gedaan, dat in het maatschappelijke en staatkundige vlak Christenen het recht en de gerechtigheid zoals deze in het Woord Gods worden geleerd, dienen te bevorderen, en dat zij daarom dienen te worden aangemoedigd zich te organiseren, waar en wanneer dit ook maar mogelijk is. Voordat de synode tot deze aanbeveling kwam, is heel wat gedebatteerd over de gedachten, die aan deze aanbeveling ten grondslag liggen. Moeten Christenen zich organiseren in verenigingen, die een Christelijke grondslag hebben of dienen zij zich aan te sluiten bij bestaande organisaties, die de bijbelse boodschap verwerpen, opdat zij in deze organisaties een Christelijk getuigenis kunnen doen horen — of althans kunnen tráchten dat te doen?

Er bleek een duidelijk verschil te bestaan tussen de aanbevelingen van de studiecommissie, die in opdracht van de synode zich reeds enige jaren met dit onderwerp bezighoudt, en de commissie die ter synode werd benoemd en dus aanzienlijk minder tijd beschikbaar had om zich met de uitgebreide materie vertrouwd te maken.

NEGATIEVE AANBEVELINGEN

De aanbevelingen van de studiecommissie waren nogal negatief gesteld. Er werd in gezegd dat het niet mogelijk is voor de synode uit te spreken dat Christenen zich altijd dienen te organiseren op een christelijk beginsel (de Engelse tekst spreekt van "organize on a separate basis," welke woorden hoogst vermoedelijk bedoelen aan te geven "christelijke beginselen").

In een andere aanbeveling werd gezegd dat Christenen recht en gerechtigheid in het sociale en staatkundige vlak dienen te bevorderen. Deze aanbevelingen waren niet opgenomen in de gedrukte **Agenda**, die enige maanden geleden was verschenen, doch waren apart omstreeks half juni in gestencilde vorm aan de deelnemers der synode toegezonden. Deze studiecommissie bestond uit de heren prof. J. VandenBerg, professor of economics of Calvin College, Grand Rapids, Mich., prof. dr. J. Murray, professor of systematic theology of Westminster Seminary, Philadelphia, en de heer B. Roolvink, staatssecretaris voor Sociale Zaken en Volksgezondheid in Nederland.

De commissie, die ter synode werd benoemd, was met andere aanbevelingen voor de dag gekomen. Deze commissie bestond uit de heren Rev. Wayne Brauning, predikant van de Reformed Presbyterian Church, Philadelphia, de heer J. De Jager, ouderling van de First Christian Reformed Church te Grand Rapids, Mich., Rev. W. R. McEwen, predikant van de Reformed Presbyterian Church of Ireland en werkzaam te McKinnon, Victoria, Australia, Rev. R. J. Venema, predikant van de Christian Reformed Church en werkzaam in de Reformed Church of New Zealand, dr. C. J. Verplanke, gedelegeerde van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, burgemeester van 's Gravendeel, prof. dr. H. Stob, hoogleraar in de ethiek aan de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church te Grand Rapids, en prof. mr. P. Borst, hoogleraar in het arbeidsrecht aan de Vrije Universiteit en gedelegeerde van de Gereformeerde Kerken in Nederland.

De studiecommissie had zich zeker niet gemakkelijk van haar taak afgemaakt, want haar rapport besloeg in de gedrukte **Agenda** zestig pagina's, waarin uitvoerig wordt gesproken over de Christelijke vakbeweging van werknemers en van werkgevers in Nederland, de verschillende christelijk-sociale congressen, die sedert 1891 werden gehouden, en enige wetten op sociaal-economisch terrein. Eveneens wordt in het rapport een uitvoerig overzicht gegeven van de verscheidene synodale uitspraken van de Geref. Kerken in Nederland (1920, 1939, 1946, 1952-53). Inzake Noord-Amerika wordt gesproken over de achtergrond van het Noordamerikaanse georganiseerde leven, en er worden voorts afzonderlijke hoofdstukken gewijd aan de Christian Reformed Church en christelijke organisaties, en aan de bijbelse beginselen, die maatschappelijke en politieke organisaties beheersen.

NU UITWEG ZOEKEN

De behandeling van dit onderwerp ter synode heeft geduurd van 's morgens half tien tot 's middags half drie, wel een van de langdurigste debatten van deze oecumenische synode.

De rapporteur, prof. mr. Borst, gewaagde van het uitzonderlijk grote belang van het onderwerp. Miljoenen mensen over de gehele wereld zijn gewikkeld in een klassestrijd, zij het dat het woord als zodanig misschien niet zo veel meer wordt genoemd. Het element van recht en gerechtigheid is vaak verre te zoeken, en het komt vaak slechts alleen op de spierkracht van de tegenover elkaar staande partijen aan. We zien allerwegen om ons heen een concentratie van macht, die met de eis van Gods Woord geen rekening houdt. Het zou te betreuren zijn indien de negatieve kant zou worden beklemtoond door te zeggen dat het niet mogelijk is voor de oecumenische synode richtlijnen aan te geven. Wij moeten nú gezamenlijk een uitweg zoeken, aldus prof. Borst toen hij de besprekingen inleidde.

De eerste twee aanbevelingen werden met weinig discussie aanvaard. Rev. R. J. Venema (Reformed Churches of New Zealand) merkte op dat er een zekere inconsequentie bestond tussen de aanbevelingen van de gedrukte **Agenda** en die van de aanvullingsagenda die de synodeleden enige weken voor de aanvang van de synode hadden ontvangen. Hij meende dat er een zekere verschuiving in de nadruk was.

TEKST VAN AANBEVELING

De eerste aanbeveling luidde: Gelovigen dienen individueel, groepsgewijs en in organisaties zich te bezinnen op hun verantwoordelijkheid in het staatkundige en sociale vlak en op de manier, waarop zij zich van deze verantwoordelijkheid dienen te kwijten.

In de motivering van deze aanbeveling wordt gezegd dat de belijdenis van de kerk en de verkondiging van Christus koningschap over alle levensgebieden eisen dat gelovigen zich op hun taken op staatkundig en sociaal terrein bezinnen. In dit tijdsgewricht dat de mensheid zich steeds meer organiseert in allerlei soorten bondgenootschappen is deze bezinning meer dan ooit noodzakelijk.

De tweede aanbeveling zegt dat, hoewel het voor de synode niet mogelijk is uit te spreken dat Christenen zich altijd op een christelijke grondslag moeten organiseren op politiek en sociaal terrein, er evenwel de noodzaak bestaat om met grotere aandrang gezamenlijke christelijke actie op politiek en sociaal terrein te overwegen.

In de motivering wordt o.m. gezegd dat moderne ontwikkelingen van onchristelijke activiteiten op sociaal, economisch en politiek terrein — waar vaak meedogenloze macht de enige norm schijnt te zijn, die overheerst — het vraagstuk van de oprichting en/of aansluiting bij afzonderlijke christelijke organisaties een zaak van groot belang maken.

DEBAT OM TWEE WOORDEN

De derde van de zeven voorgestelde aanbevelingen bleek veel debat te ontlokken, omdat hierin werd uitgesproken dat christenen dienen te worden aangemoedigd zich christelijk te organiseren.

Als motivering werd aangegeven dat het Gods wil is, zoals deze is geopenbaard in Zijn Woord en zoals Zijn Geest er in onze harten van getuigt, dat recht en gerechtigheid in de samenleving bevestigd moeten worden. (Jer. 22:3, Jes. 1:17, Psalm 15:1, 2, Jes. 32:17, Jes. 33:15-17, Phil. 1:11, 1 Joh. 2:29, 1 Joh. 3:7 en 10).

Meer dan ieder ander dienen Christenen het meest gevoelig te zijn voor onrecht en ongerechtigheid. Hoewel de individuele Christen daartegen kan en moet getuigen, komt het de synode voor dat het Christelijk getuigenis meer effectief kan worden gemaakt door afzonderlijke Christelijke organisatie. Het dient te worden opgemerkt dat de mogelijkheid van effectieve afzonderlijke christelijke sociale en politieke organisaties tot op aanzienlijke hoogte afhankelijk is van de bestaande toestand van de samenleving in haar geheel en/of van plaatselijke omstandigheden.

LAAT DIE WOORDEN WEG

In het debat ging het nu om de woorden "afzonderlijke christelijke" organisatie. Waarom laten we deze woorden niet weg, vroeg prof. dr. H. Stok (Chr. Reformed Church) zich af. Gaat het bij organiseren om een bezinningsgroep of een machtsgroep? In sómmige omstandigheden kan christelijke organisatie het beste zijn, doch niet overal, aldus de hoogleraar in the ethiek aan de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church, maar dat gaat niet overal op. Let eens op landen als Amerika, Canada, Afrika. Waar men dergelijke organisaties niet kan hebben, is men zonder schuld, en men kan het iemand niet kwalijk nemen als hij bij een niet-christelijke organisatie zich aansluit.

NIET ALLEEN LATEN STAAN

Prof. Borst meende dat het verschil eenvoudig doch hoogst belangrijk is. Eendracht maakt macht en effectieve christelijke organisatie is daarom van het hoogste gewicht. Als synode moeten we algemeen blijven en moeten we een beginsel aangeven, aldus prof. Borst. We moeten de gelovigen aanmoedigen. Er zijn vandaag de dag duivelse machten aan het werk in de sociale en politieke organisaties, en wij mogen de leden van de kerken in dit opzicht niet alleen laten staan, aldus de Amsterdamse hoogleraar in het arbeidsrecht.

De woorden "het komt de synode voor dat (it would seem) . . ." zijn hoogst gematigd, en dit is wel het minste wat we kunnen zeggen.

Ds. DE GRAAF: NEUTRALITEIT

De Nieuw Zeelandse pastor A. I. de Graaf meende dat neutraliteit absoluut onmogelijk is. De enige kracht die de christen kent is de kracht die ontleend wordt aan Gods Woord, aldus ds De Graaf, die zich volledig en zonder het minste voorbehoud achter de aanbeveling stelde. Hij maakte voorts duidelijk dat achter de zogenaamd neutrale organisatie een wijze van denken schuil gaat die is gegrondvest op een wijsbegeerte die ver van Gods Woord is afgeweken. Wij dienen op onze synode ons solidair te verklaren met diegenen die strijden voor Christus' koningschap, aldus ds. De Graaf.

PROF. DEKKER: GÉÉN BIJBELSE AANWIJZING

Prof. H. Dekker, professor in de zendingswetenschap aan Calvin Seminary te Grand Rapids, zei dat het Nieuwe Testament niets zegt over Christelijke machtsgroeperingen ("powerstructures"). De vraag is hoe men individueel het best een getuige kan zijn. Misschien is dat het geval in afzonderlijke christelijke organisaties, maar het is niet ideaal, het is niet de norm. Een Christen die in zijn geloofsovertuiging is gegroeid en gerijpt dient te getuigen in iedere organisatie, aldus prof. Dekker, die verwees naar de gedachte van de christelijke solidariteit. In het belang van de zendingstaak van de kerk meen ik dat het ideaal is om te getuigen in de bestaande organisaties, aldus prof. Dekker.

GODS WOORD RICHTLIJN

Prof. dr. M. H. Woudstra, hoogleraar aan de Theologische Hogeschool der Christian Reformed Church te Grand Rapids, Mich., bleek een warm voorstander te zijn van de gedachte van Christelijke vakorganisatie, en hij toonde in een zeer gedocumenteerd betoog aan dat deze sympathie volkomen in overeenstemming is met de lijn die in vele synodale uitspraken in het verleden is aangegeven. De Gereformeerde Kerken hebben meer aandacht aan dit probleem geschonken dan welke andere kerk ook. Onze kerken hebben nooit geaarzeld onomwonden uit te spreken dat de klassenstrijd-gedachte in wezen onchristelijk is, en men vindt een duidelijke lijn in de vele uitspraken, die achtereenvolgende synodes herhaaldelijk hebben gedaan. Voor een lid van een gereformeerde kerk is absoluut geen plaats in een organisatie die zich stelt op de grondslag van de klassenstrijd. Het Woord Gods is een duidelijke richtlijn, de énig duidelijke, en daarom moet dit principe steeds weer worden beklemtoond. Men kan niet zeggen dat de Christen door zich te organiseren-zonder-meer het meest effectief een getuige van Christus kan zijn. Dit is in zijn algemeenheid niet juist. Het gaat om organiseren op grond van christelijke beginselen.

WAT IS PRAKTISCH?

Prof. dr. J. Kromminga, president van Calvin Seminary, Grand Rapids, Mich., meende dat neutraliteit in Gods Koninkrijk niet mogelijk is, maar men moet toch zeker letten op de omstandigheden waarin men leeft. De praktijk gebiedt ons af te vragen wat het meest effectief is. Wat is voor ons in de Ver. Staten het meest aan te raden, zo vroeg prof. Kromminga zich af, die het standpunt van prof. dr. Stob bleek te ondersteunen.

De heer Henry P. Ottenhof, te Berwyn, Illinois, afgevaardigde van de Christian Reformed Church, meende dat individueel getuigen in algemene vakverenigingen het meest effectief is op grond van zijn persoonlijke ervaringen. Afgevaardigden van Nigeria bleken het bijzonder moeilijk te vinden om in hun land met een Moslim-bevolking zich afzonderlijk te organiseren.

PROF. JELLEMA: SITUATIES VERSCHILLEN

Prof. dr. W. H. Jellema, professor emeritus in de wijsbegeerte aan Calvin College, Grand Rapids, Mich., brak een lans voor de algemene vakorganisatie. Dit is de enige manier in het Amerikaanse maatschappelijk systeem. Onze samenleving verschilt sterk van die in Nederland. Ik meen dat we niet tot onze jeugd mogen zeggen dat de bewijslast op hen rust indien zij niet bij een afzonderlijke christelijke vakorganisatie behoren. Dit is eenvoudig een kwestie van verschillende situaties, tussen

(Continued on page 5)

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

"Dutch Chapel" in Istanboel ②

Op een zondag in januari maakten we ook weer een bijzondere dienst mee. Na de gewone mededelingen had de predikant nog iets extra's aan de gemeente te vertellen. Alvorens hij dat deed vroeg hij of een zekere Michael naar voren wilde komen, waarna de domine van de kansel kwam en z'n arm om Mike's schouder sloeg.

"Dit is Mike," zo begon hij, "een zoon uit een Turks gezin waar de vader zeven jaar geleden stierf en moeder met vijf kinderen achterbleef. Door zendingswerk is de kerk met hen in contact gekomen en hebben we op velerlei gebied kunnen helpen. De kleding die we soms vroegen, was ook voor Mike en het pak dat hij op het ogenblik draagt hebt U, gemeente, voor hem gekocht. Van de bijdragen die zijn binnengekomen via de diakonie, hebben we deze jongeman een jaar naar het Amerikaanse College kunnen sturen, om daar allereerst de taal goed te leren. Een vriend van mij, die Professor is aan een Universiteit in de State New York, heeft Mike aangeboden om bij hem in huis te komen en vandaar zijn studies voort te zetten. Met een paar dagen gaat er voor deze jonge Turk een andere wereld open, want dan zal een jet-vliegtuig hem naar een ander werelddeel brengen en wel naar de Verenigde Staten. De Professor en zijn gezin zullen hem opwachten en als zoon in hun huis opnemen. We wensen Mike een behouden vlucht toe en zijn er zeker van dat hij zich in zijn nieuwe vaderland best op zijn plaats zal voelen. Als hij over enige jaren weer naar Turkije en wel speciaal Istanbul terugkeert, om zijn verworven kennis in dienst van zijn land te gaan stellen, dan weten we dat hij als goed lid van deze kerk, dadelijk zijn plaats weer hier zal innemen."

De arme Mike, die zestien jaren telde, had de hele speech met een hoogrode kleur aangehoord en zei, dat hij zich inderdaad verheugde op de reis en vooral de studie, die hem zo ver van z'n land wachtte. Na afloop van de dienst werd hij door velen aangesproken, kreeg goede wensen mee en vooral de young people group hoopte dat ze elkaar nog weer eens elders zouden ontmoeten.

Van de enkele Nederlanders die er lid waren, hebben we daar een dame ontmoet, die tevens in het bestuur der kerk zat. Grote bewondering dwong ze af om in een land als Turkije, waar de buitenlander op zoveel moeilijkheden stuit, deze kleine energieke persoon te zien werken voor de wereldraad van kerken. Onverstoord en onvermoeibaar maakte zij dagen van tien tot twaalf uur lang en niets was haar te veel om op welke manier ook, te helpen. Het waren vooral de refugees, die haar aandacht hadden en die berooid van achter het ijzeren gordijn, de Turkse grens passeerden. Moeders met kleine kinderen, haveloos en hongerig, kwamen naar haar kantoor om op één of andere manier geholpen te kunnen worden. Wanhoop en moedeloosheid stond op hun gezichten te lezen. Als ze maar een onderdak konden krijgen en wat ondersteuning en de enige plaats daarvoor voor hen was de wereldraad. Statenloos zwierven de stakkerds van plaats tot plaats en niemand was er die zich over hen ontfermde. Gelukkig kwam er van tijd tot tijd kleding binnen, die deze vrouw dan kon distribueren aan hen waar de nood het hoogst was. Hoewel haar vriendelijk gezicht vaak sporen van grote vermoeidheid toonde, was zij altijd even opgewekt en behulpzaam. Met een goed woord en voorkomend gebaar, kon zij de armen op hun plaats doen voelen. Een tolk was meer dan eens nodig om de belangrijkste informaties te horen te krijgen. In de zes jaar dat zij dit werk in Turkije deed, heeft ze de taal van het land echter leren beheersen. Het grote voordeel hiervan was onder meer dat zij zich rechtstreeks met politie en andere autoriteiten in verbinding kon stellen. Met de drie moderne talen erbij, kon hij praktisch iedereen benaderen. Buiten haar psychologisch, helder inzicht dat zij van nature heeft, kon zij velen tot steun zijn. Ook in godsdienstig opzicht kon zij veel helpen, daar zij in Nederland theologie had gestudeerd. Wanneer dan ook de "eigen" predikant elders een dienst moest vervullen, zagen we menigmaal onze landgenote op de kansel. We konden dan genieten van een eenvoudige evangelie verkondiging, die zij in vloeiend Engels bracht. Het was een vrouw met veel levenservaring en gaven, die zij op de juiste manier wist te gebruiken. Zijzelf liet wel eens uitkomen, dat ze dacht maar één talent te hebben en dat zij daarmee moest woekeren. Zij was echter velen tot voorbeeld.

Een bezoek van de "Karel Doorman" in November deed The Dutch Chapel op een zondagmorgen ineens veranderen in een Hollandse kerk. De voorganger was onze vrouwelijke dominee en het merendeel van haar toehoorders waren de Jantjes met hun witte petten. Wat deed het ons hart goed om met deze groep en in die omgeving, onze Nederlandse gezangen te zingen. En de armen van Istanbul, waar onze predikante ook dagelijks mee te maken had, zijn bij de collecte welgevaren!

In de tijd dat wij in Istanbul vertoefden, werd in februari het feit herdacht, dat de Union Church honderd jaar geleden in deze stad voor het eerst een kerkdienst hield. In die tijd werd The Dutch Chapel alleen maar gebruikt door deze of gene predikant die op bezoek of voor andere doeleinden in Turkije was. Meerdere malen waren dit predikanten uit Genève, die dan in de Franse taal voorgingen. The Union Church hield haar kerkdiensten aan huis van de diverse leden en het was jaren later dat zij toestemming kreeg om in the Dutch Chapel de diensten te gaan houden. De Engels sprekenden die een eeuw geleden in de toenmalige hoofdstad waren, hadden nog geen gebouw van samenkomst en toch wensten zij op Zondag een kerkdienst bij te wonen. In de Statuten van het kerkboek dat ik ter inzage kreeg, stond dan ook het volgende vermeld: "that as members of the Church of Christ they might be brought into more intimate spiritual relations with one another; that they might be able to aid and strengthen one another by mutual watch and counsel; that they might establish among themselves the discipline essential to the purity of a Church as well as to their own growth in grace; that they might be better able to cooperate for the extension of the Kingdom of Christ among the English speaking population of Constantinople."

Het kerkje is dus nu in bruikleen en gelukkig wordt er druk gebruik van gemaakt.

Wie zou echter ooit gedacht hebben dat dit oude gebouw met zijn geschiedenis eraan verbonden, tot een bedehuis zou worden verheven temidden van een Mohammedaanse bevolking?

De zeevaarders der Oost Indische Compagnie zeer zeker niet!

We moeten soms wel eens even stilstaan bij de gang van zaken in dit zo historische land. In vorige artikelen heb ik geschreven over bjbelse plaatsen, zoals de zeven gemeenten van Klein Azië en over steden en dorpen die onder meer door Paulus bezocht werden op zijn reizen door het land. Hoewel hij zelf in Turkije is geboren waren er toch vele anderen, onder wie Barnabas, die het land doorgingen om er het Evangelie te brengen. En dit gebeurde reeds in het begin van onze jaartelling. Niet alleen werd het Woord gebracht in Klein Azië, maar ook daarbuiten zoals in Griekenland, Cyprus e.d. Nú behoren deze naties tot de Westerse beschaving en zelfs een deel van Turkije valt daar nog onder.

Is het niet verwonderend dat dan in deze tijd het Christendom uit de Westerse wereld komt en men dit tracht terug te geven aan een land en volk dat nu de Christus bijna alleen nog maar kent als een profeet die vóór Mohammed heeft geleefd. In dit zelfde land en met name Antiochië, dat in de uiterste Zuid-Oosthoek van Turkije ligt, werden de discipelen het eerst Christenen genoemd. Vele zendelingen werken door geheel Turkije opdat de bevolking van tegenwoordig Christus weer zou leren kennen in Zijn ware gedaante, namelijk als de Zoon van God en Verlosser der mensheid.

Debat om 2 woorden

(Vervolg van pag. 4)

Amerika en Nederland. Ik geloof niet dat afzonderlijke christelijke organisatie het meest effectief is, aldus prof. Jellema.

Prof. R. B. Kuiper bleek een voorstander van christelijke organisatie te zijn.

PROF. KLOOSTER: WAAR ZIJN DE VRUCHTEN?

Prof. dr. F. H. Klooster, hoogleraar in de systematische theologie aan Calvin Theological Seminary te Grand Rapids, Mich., was overtuigd dat de verbondsgedachte ook nadrukkelijk wijst naar christelijk-georganiseerde actie. We mogen dat beslist niet verdoezelen, aldus prof. Klooster, want er is toch al veel te weinig uitgesproken christelijke activiteit, zeker niet in het minst in de Ver. Staten. Iedere aanmoediging om zich niet-christelijk te organiseren is tegen de strekking van de vele duidelijke synodale uitspraken in het verleden. Het fundamentalisme heeft zoveel terrein gewonnen omdat Christenen zich niet effectief hebben georganiseerd. Waar zien we de vruchten van Christelijk getuigen in de z.g. neutrale organisaties in de Ver. Staten, vroeg prof. Klooster zich af. Het reformatorisch vertolkte christelijk geloof heeft veel te zeggen in dit opzicht, aldus prof. Klooster.

Rev. J. P. Galbraith, Orthodox Presbyterian Church of the U.S.A., bleek een voorstander te zijn van de wijziging, die prof. Stob had gesuggereerd: in plaats van "afzonderlijke christelijke organisatie" zou men dan moeten lezen: "organisatie".

Dr. C. J. Verplanke, gedelegeerde van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, spoorde de synodeleden aan elkaar te vinden in de oorspronkelijke aanbeveling.

Rev. Reitsma, Orthodox Presbyterian Church of the U.S.A., sprak zich uit ten gunste van de oorspronkelijke aanbeveling. Christelijke organisatie is een goed iets, en daarnaast is er nog altijd gelegenheid voor individueel getuigen in de wereld.

PROF. BORST: BEGINSEL VOOROP

De rapporteur, prof. mr. P. Borst, voerde op uiterst bekwame wijze de verdediging van de oorspronkelijke aanbeveling. Hij legde er de nadruk op dat onder alle omstandigheden christelijke organisatie moet worden aangemoedigd. Dat is een kwestie van beginsel, aldus de V.U.-hoogleraar, die er aan herinnerde hoe de Vrije Universiteit destijds werd opgericht met een zeer klein aantal studenten, zonder financiële middelen en ondanks veel tegenstand. Het leek grote dwaasheid, om zoiets te gaan beginnen, maar het was een zaak van geloof, aldus prof. Borst, die in forse lijnen de hoofdgedachte van christelijke organisatie aangaf.

Er hadden vervolgens enige beknopte discussies plaats over de juiste bewoording van de motie; daaraan namen deel prof. Ridderbos, dr. Alexander C. de Jong (Chr. Reformed Church), Rev. Galbraith (Orthodox Presbyterian Church), prof. Stob en prof. Woudstra. De aanbeveling werd tenslotte aanvaard.

De overige aanbevelingen werden daarop eveneens zonder veel discussie aangenomen.

ONS NIEUWE FEUILLETON

• SCHERVEN-MIE •

door Co Verburg

Zie je wel, het is immers waanzin, om hier te staan in regen en wind...! De tjalk is niet later dan anders; hij komt en gaat op zijn vaste tijden. Soms is hij verlaat door wind en stroom, die tegen zijn en vandaag lijkt het extra laat, omdat de Novemberlucht dichtzit en de schemer al met de middag over de doorweekte aarde daalt. Maar er is geen twijfel mogelijk: het scheepje dat met mast en zeilen boven de dijk uitsteekt is de oude pottentjalk van haar vader. Zó zeker weet ze dat, dat het haar schijnt alsof ze helemaal vanaf de paats waar ze staat de nieuwe lap in het zeil kan zien, halverhoogte de mast. Ze glimlacht er om, met wat stijve lippen van de koude wind. Het kan natuurlijk niet, want toen ze het zeil gekalefaterd had, prees Vader haar nog: "Meid, Mie, 't is dat wij het wéten, anders heb je geen erg in dat nieuwe stuk. Een zeilmaker zou het je niet verbeteren...!"

Nog tuurt ze over het bewogen water, waarin oneindig eentonig, de regen neerplenst. Zie, ginds, nog om de tweede bocht in de rivier nadert haar Vader met de pottentjalk. En toch wijkt de onrust zo moeilijk. Waarom vandaag? Waarom vandaag wel en anders nooit? 't Is immers onzin, dat ze hier staat om op de tjalk te wachten. 's Zomers kan dat aardig zijn, wanneer het windje over de rivier verkoeling brengt. Dan staat ze voor haar plezier hier en ze wacht en wacht, tevreden en zonder spanning. Vandaag is het guur en tóch stond ze hier een half uur lang in de toenemende schemer.

Rillerig trekt ze de zwarte omslagdoek om haar schouders. Zwaar en nat is die doek. Hoe is 't mogelijk: in een half uur is de doek doorweekt, terwijl het toch een oerdegelijk, zwaar stuk breiwerk is, erfstuk van Moeder, die het op haar beurt weer van Grootmoeder had...

Hoe nat zal Vader dan wel niet zijn, die urenlang aan het roer van de tjalk gestaan heeft!

Mie glibbert de dijk af. Alle moeite van Vader om de dijk op deze plaats goed begaanbaar te maken met pottenpuin en graszaden, lijkt met dit weer vergeefs. Over de scherven is een laagje gladde klei gespoeld. Er zou een vracht koolas op moeten, hebben ze elkaar steeds gezegd, wanneer het zo regende. Bij droog weer en zonneschijn leek het paadje weer hard en door alle tijden goed begaanbaar. Koolas kost tenslotte óók geld...

Onder aan de dijk denkt Mie aan het paadje al niet meer. Ze is bezig met Vader. Haar verbeelding ziet hem staan aan het roer: de handen diep-weg in de zakken van zijn duffel; het kromme pijpje achteloos in zijn mond. Het zal nu wel uit zijn, dat pijpje. Gewoonlijk kringelt er een spiraaltje rook uit omhoog, maar met dit weer houdt de pijp geen vuur. Vader heeft de helmstok altijd tussen zijn knieën. Dat is goed, dan kan hij beter in elkaar gedoken staan, terwijl hij stuurt. De grijsblauwe ogen staren over het bewogen vlak van de rivier. Grauw als het gelapte grootzeil is de rivier, onder deze bewolkte hemel.

"Waarom staar je zo, als je vaart, Vader? En wat zie je dan allemaal?" heeft Mie eens gevraagd.

Hij streelde haar toen over haar blonde haren. "Waar ik ook vaar: altijd zie ik in de verte een blond meisje staan, dat me wenkt. Dat blonde meisje is altijd eenzaam."

Mie lacht er om, maar hij bleef ernstig en knikte nadrukkelijk. "...Veel te eenzaam...", herhaalde hij.

De gedachten aan zijn voortdurende zorg over haar, geven haar wederkerig zorg om hem. Ze struikelt bijna over haar eigen klompen, als ze het houten portaaltje binnenholt. De poes, met een dikke staart, springt voor haar voeten weg, keert echter even haastig terug en strijkt vleiend tegen haar kousenbeen.

Mie glimlacht. "Ja, je krijgt melk, poes," belooft ze gul. "Vader is zó laat, daar kan jij niet op wachten. Oei! en het regent zo. We zullen de kachel maar goed opstoken, dat zal lekker zijn, als Vader doornat thuiskomt. Ja-ja, poes, jij vindt dat ook wel goed, maar als je de hele dag op de pottenschuit gestaan hebt, zoals Vader, dan verlang je dubbel naar de warme kachel."

Dan is ze weer ijverig bezig bij de kachel. Van tijd tot tijd miauwt de poes, zich beroepend op de belofte van een schoteltje melk. Maar Mie is voor 't ogenblik de poes én de melk vergeten. Ze breekt op haar knie wat takjes, opdat de kachel wat vlugger gloeiend zal staan, dan met de vlokkige Friese turven alleen. Pas als een brullend geloei de naderende hitte aankondigt ziet ze de poes, die ontevreden in de leunstoel gesprongen is.

"Vooruit, poes, jij weg uit de leuningstoel! Dat is de plaats van het oude baasje, ksst!"

Mie krijgt het gloeiend warm. Het geeft haar voldoening, want dan zal het straks goed zijn, wanneer Vader komt. De poes deelt in haar dankbaarheid: ze lekt hoorbaar haar melk.

Met haar handen in haar zij kijkt Mie de kamer rond. Ze schuift de leuningstoel nog wat dichter bij de kachel, neemt de plaat van het vuur, om het water voor de koffie, dat in de ketel al begint te suizen, nóg sneller aan de kook te krijgen.

Zo is het goed... zo is het goed... Met de koffiemolen tussen haar knieën gaat ze zitten, een klein eindje bij de hete kachel vandaan.

Haar omslagdoek, op een stoelleuning dicht bij de plattebuis, dampt als een renpaard. Voor alle zekerheid schuift ze toch die stoel nog een eindje achteruit, voordat ze rust vindt om koffie te malen. Intussen luistert ze scherp naar de geluiden van buiten. Hoe vol geluid is de herfstavond dan! De wind fluit tussen het huis en de pottenschuur; een zinkplaat bij de turfmoffel rammelt opstandig; de regen ruist in de kale kastanjebomen en ritselt bij vlagen tegen de ramen. Straks zal dat laatste geluid minderen, want ze zal de luiken sluiten, als Vader eenmaal binnen is. Ze draait de olielamp hoger, tegen walmen aan, opdat hij toch maar iets van dit licht zal meekrijgen, wanneer hij straks met stijve knieën de dijk afdaalt.

De koffie knierpt brekend in de molen. Daarbovenuit hoort ze toch nog het zingende water, dat bijna aan de kook is en het schoteltje, dat over de kachelplaat schuift, bewogen door de poesen-tong, die het laatste restje melk ook nog oplikken zal. Met één oog kijkt Mie naar de poes, wantrouwend, niet omdat ze vreest voor haar schoteltje, want het is een misbaksel.

"Nee poes, dat mág niet!" waarschuwt ze. Zie je wel, daar zat die kat al bijna wéér in de leuningstoel.

Door haar oogspleetjes kijkt de poes omhoog naar haar wispelturige bazin. De hele dag heeft ze in die stoel gelegen en er was niemand, die daar aanstoot aan nam. En net nu je 't er eens van zal nemen bij de warme kachel, word je er uit gejaagd. Maar Mie heeft haar volle aandacht bij de ongehoorzame poes; er is geen ontkomen aan. Traag verdwijnt het dier achter de kachel en rolt zich tegen de turfbak in elkaar. Als 't dan niet anders kan...

De wind draagt het geluid aan van hout dat tegen hout bonkt: de pottentjalk is thuis! De scheepswand schavielt tegen de schoeiing, totdat straks de touwomwonden stootblokken tussen schip en schoeiing hangen, om beschadiging te voorkomen.

Voor 't eerst deze dag ebt de spanning en de onrust uit Mie weg. Vader is thuis! Van al haar duizend angsten is er niet één waarheid gebleken. Al vroeg vanmorgen voelde ze zich onzeker. Ze weet het aan het slechte weer; later aan verveling. Maar de onrust was gegroeid tot angst, een voorgevoel van naderend onheil, waaraan je nog geen naam kunt geven. Tegen donker-worden was ze naar de dijk gegaan, alsof ze daardoor die angst bezweren kon. De thuisvarende tjalk had haar onrust omgevormd tot een vreemde haast om alles maar klaar te hebben, wanneer haar Vader doornat binnen zou komen: de kachel heet, de koffie gezet, zijn droge goed op een stapeltje op zijn bed. Dat is nu gebeurd, juist op tijd. De koffie ruikt zo veilig en vertrouwd. Wat maakt dan die regen en die wind? Vader is thuis en zij zal hem verwennen. "Ja, waag het eens, lelijke kat!"

Is ze nu tóch weer bang? Het zeil moet toch eerst opgerold worden en afgedekt, zodat de wind er vannacht niet onder kan komen?

Nee, dat bestaat niet! Maar toch...? Ze hoort duidelijk de naderende voetstappen over het klinkerstraatje vlak bij huis. Heeft Vader dan vandaag het zeil niet opgeborgen, de roef niet afgesloten? Mie haast zich met een paar stappen naar de deur. Ja toch, daar is Vader al in het kleine portaal.

Hij wankelt naar binnen op zijn stramme benen; zijn hand zoekt steun tegen de wand. Het moet dan wel heel erg geweest zijn op de schuit, erg nat en koud.

"Vader...!" ontvalt haar een verschrikte groet.

"Zo kind, zo Mie... 't Jonge, kind..." steunt hij, terwijl hij de klompen één voor één van zijn voeten laat vallen. Zijn kousenvoet maakt kletsnatte vormen op de tegels van het portaaltje en, later, op het blanke hout van de kamervloer.

"'t Jonge, kind..." verzucht hij andermaal.

Haar angst en onrust van heel die dag ratelt Mie er opgewonden uit. "Dag, Vader! Wat een weer, hè? U zult wel..." Even stokt ze, terwijl ze zijn doodsbleke gezicht spiedend opneemt. Dan vervolgt ze: "Is er iets, Vader? U ziet er zo koud en zo moe uit..."

Ze helpt hem met het losknopen van zijn duffel. Willoos laat hij het toe; zijn verkleumde handen kúnnen het niet meer. Zijn ogen staren in de verte, als stond hij nog op zijn pottentjalk. "...altijd zie ik in de verte een blond meisje staan, dat me wenkt..."

"Vader!" wekt ze hem.

Maar hij heeft haar vragen en opmerkingen wel gehoord. Met een zucht komen zijn woorden, traag als de immer vallende regen en even monotoon. "Ja, dat heb je goed gezien: koud en moe... zó moe... Geef me wat droge kleren, dan zal ik me hier verkleden, hier is het warm."

Zie, zijn lichaam is verstard, zelfs zijn reuk werkt niet meer; hij ruikt de verse koffie niets eens, die op de kachel pruttelt.

"...Misschien maak jij intussen een kop koffie voor me, zwart en heet. Je weet wel, zoals Moeder altijd voor me klaar had staan."

Mie opent haar mond, om hem te zeggen dat de koffie immers op de kachel staat. Ziet Vader dat dan niet? Moeder zorgde daar vroeger altijd voor, maar zij doet het ook... zij ook! Er komt geen geluid, want Vader praat verder.

Zijn lichaam is niet alleen verstard, maar zijn geest ook. Welk spookbeeld heeft hij gezien op de donkere rivier? Welk angstvisioen doemde op uit de eindeloze regenwereld? Hij praat verward over lang vervlogen dagen. "Hoe oud was je ook weer, toen je Moeder stierf, Mieke? Was je geen zeven jaar?"

Haar ogen staan groot van angst en meelij. Vader, wat heb je het zwaar gehad in dit weer! Heb je de dood gezien, toen je machteloos was in wind en regen? Machteloos door de kou, die doorgedrongen was in je vermoeide lijf?

"Ja, Vader, ja, zeven, maar U moet..."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Our Covenant God entrusted to our care a son
PAUL EDWIN
Jerry and Nellie Hiemstra.
A brother for John.
Sept. 3, 1963.
133 Niagara St.,
St. Catharines, Ont.

Mr. and Mrs. Daniel Vander Hoek of London, Ont. wish to announce the marriage of their daughter
CLARA
to
Mr. JACOB WIERSMA
of Chatham, Ont., on Saturday, October 5th, 1963 at 4 o'clock (D.S.T.) in the First Christian Reformed Church, 513 Talbot Street, London, Ont.

With thankfulness to the Lord, our beloved parents
G. J. BONVANIE
and
H. BONVANIE—PIKKERT
hope to celebrate their 25th wedding anniversary on D.V. October 6, 1963.
Their grateful children:
Janny & Harry Kamstra.
Barend.
Gerard.
Jennie.
Henry.
201 Calvington Dr.,
Downsview, Ont.
Reception will be held in the Second Christian Reformed Church, Albion Rd., Rexdale, Ont. at 7.30 P.M., on Saturday, October 5, 1963.

De Here, Wiens doen en laten enkel wijsheid is, nam plotseling tot Zich door een ongeval, ons geliefd neefje
PETER KAPTEIJN,
op de leeftijd van 4 jaar.
Openbaring 7 vers 17.
Fam. J. Kapteijn,
R.R. 4, Bowmanville.
Fam. J. Molenaar,
P.O. Hampton.
31 augustus 1963.

Vanuit Holland ontvingen wij bericht, dat de Here tot Zich nam onze lieve moeder, groot- en overgrootmoeder
FENNA DOFF,
weduwe van Jakob Groot,
op de leeftijd van 72 jaar.
"Jezus uw verzoenend sterven, blijft het rustpunt van ons hart."
Edmonton, Alta.:
S. J. Groot.
E. Groot—Olthuis.
Andijk, Holland:
H. J. Groot.
A. Groot—Trap.
Edmonton, Alta.:
P. Groot.
E. Groot—Dijkstra.
Enkhuizen, Holland:
E. Rustenburg—Groot.
P. Rustenburg.
Klein- en achterkleinkinderen.
Edmonton, 10242 - 147 St.

FARM TE KOOP

100 Acres, ongeveer 9 mijl van Hamilton. Prima huis, 7 kamers, van alle gemakken voorzien. Goede barn, 12 acres druiven. 2 acres peren. Kleigrond. Vraagprijs $ 27,000. Downpayment $ 6,000.

Jack Bylsma,
Real Estate
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

On September 27th we hope to celebrate the 40th wedding anniversary of our parents and grandparents
HENDRIKUS A. VEGTER
and
DINA E. VEGTER—BOVEN
That the Lord may keep and bless them for many more years to come, is the wish of their children and grandchildren.
John and Ann Vegter.
Herma.
Dena.
Joany.
Trudy.
Piet and Annie Vegter.
Harry.
Peter.
Hank and Henny Vegter.
Johny.
Dicky.
Cathy.
Peter.
Wiebrand and Truus Buikema.
Jacky.
Dena.
Henry.
Hilda.
Otto.
3 Glenn Eagle Cres.
Brampton, Ont.

ADRES GEZOCHT
Wie weet het tegenwoordige adres van GILBERT (Gijsbrecht) VEENENDAAL? Vestigde zich in 1950 in Nova Scotia en werkte voor Mr. Rice. Iedereen die inlichtingen kan geven gelieve te schrijven aan T. de Haan, 935 - 5th Ave. West, Owen Sound, Ont.

AGGRESSIVE YOUNG MAN
required for heavy construction project. Knowledge of form work and placing of reinforcing steel is a necessity. Good future for the right man. Apply in writing or phone: Nadeco Limited, P.O. Box 127, Rexdale, Ont. Phone 741-4182, nights 249-6782.

FURNISHED APARTMENT AND SALARY
to couple only, for 5 hours daily domestic services. Evenings free. Eglinton-Bathurst. Mrs. Brown, 59 Wembley Road, Toronto. Phone RU 2-5263.

Te koop:
100 WESTLANDSE EENRUITERS
Compleet met lijst. Lorne Park Florists, 1409 Lorne Park Road, Port Credit. Phone 278-8410.

Er moet ook in Prince Rupert een Chr. Ref. Church komen. Het postkantoor vraagt
POSTBODES
Inlichtingen: W. C. Homburg, Gen. Del., Prince Rupert, B.C.

Stratford, Ont.

A beautiful city drawing 275,000 tourists. Fast growing church, school society being formed. 29 miles from Kitchener and 38 from London.

Farming
Better farms at prices comparing well with those in the 'cheaper' districts. Come, look them over, and compare. Contact G. Geerlinks, R.R. 1, Sebringville. Phone 271-1648.

Industry
New and expanding industry. Constant request for welders, machinist, sheet metal layout men, construction workers, etc. Contact C. Johnston, 94 Bay St., Stratford. Phone 271-0976.

IF YOUR CHURCH NEEDS YOU AND YOU ARE SETTLED, PLEASE DO NOT RESPOND.

Wanted:
RELIABLE YOUNG MARRIED MAN
to work on piggery. Good wages for right man. House supplied, city conveniences. Close to city and Church. Write or phone to V. Steenstra, 1731 London Rd., Sarnia, Ont. Telephone KI 2-7586.

Biedt zich aan: Dame van middelbare leeftijd als
HUISHOUDSTER
bij heer alleen (Chr. Ref.). Liefst in Alberta. Verlangt niet het hoogste loon. Schrijf aan # 1646, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Verwarm Uw huis met een
E. M. JAARSMA KOLENHAARD
U zult verbaasd staan over het resultaat. BESTEL NU. Kleurenkeuze, zwart, grijs of bruin. Prijzen vanaf $ 170.00. L. Kouwen, 258 Weir Street N., Hamilton, Ont. Phone LI 9-5715.

Wanted:
A GIRL OR WIDOW
in Dutch Christian family in Toronto. Letters to Mrs. J. Tilstra, 3 Bynch Ave., Rexdale, Ont.

REUMATIEK,
ischias, jicht, suikerziekte, trage ontlast., uitputting, vallende ziekte, verkalk., verlamm., wormen en maden, zenuwontst. en -zwakte en alle andere slep. ziekten bestrijdt U meest doelmatig en succesvol met onze onschad. geneeskruiden. Onze successen sinds 1925 zijn wonderbaarlijk. Toez. desgew. in blanco verpakk.! Brochure en inlichtingen gratis.
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Wanted: Experienced
MARRIED MAN
for dairy farm. Must be good milker. Top wages. Yearly employment if satisfactory. Separate house with bathroom. School bus goes by the door. Apply Clark Bros., R.R. 2, Norval, Ont. Tel. 843-2985.

TWO MARRIED MEN WANTED ON FARM
one for pigs and one as herdsman. One apartment and one house for medium sized family available. Good wages, plus usual benefits. 8 miles from Chr. Ref. Church and 1½ mile from Chr. School bus route. Contact in writing or by phone Bert Schaly, R.R. 1, Thornton, Ont., phone Ivy 32R3.

Gevraagd:
ARBEIDER OP DAIRY FARM
gemengd, goede melker. 5 Mijl van Chr. school en Chr. Ref. Church van Jarvis. W. VanderMolen, R.R. 4, Jarvis, Ont. Tel. Hagersville 768-3937.

Toronto High Park omgeving. Een
3 KAMER APARTMENT
met stove en fridge, vrije garage, tegen verlaagde huur, in ruil voor baby-sit van 2 kleine jongens (4 en 5 jaar oud), in moederloos gezin. J. Keulen, 112 Fern Avenue, Toronto, Ont.

For rent: Near Springdale C. R. Church and School,
2 BEDROOM DUPLEX
Conveniences. $ 45.00. 25 min. to Weston or Rexdale. Phone Bradford 775-3339.

For rent by October 1, 1963:
3-ROOM APARTMENT
on Mountain, Hamilton. Shared bathroom, ideal for young couple, teachers or nurses. $ 65.00 a month. Phone 389-2326.

VOOR DIRECT GEVRAAGD:
Aankomend drukker
of
Handige jongen
ter opleiding in drukkerij en afwerkingsafdeling.
GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Corner Gage & Main, Hamilton, Ont. Tel. 547-1488 of 547-1489.

DAIRY-FARM
met open melkcontract

Modern huis met 3 slaapkamers, ruime keuken en huiskamer. Full basement met furnace, badkamer, heet en koud stromend water, garage. Grote barn met stanchions & waterbowls, kippenschuur, varkens-schuur en machineschuur. Melkhuis met koeler.
Goede machines, waaronder zo goed als nieuwe tractor.
31 stuks vee (22 melkkoeien en 9 stuks jong vee).
Elke hoeveelheid melk kan worden geleverd (10 tot 15% surplus).
PRIJS $ 42.000.—. DOWNPAYMENT $ 10.000.—. Open voor offer. $ 32.000.— hypotheek beschikbaar à 6%, betaalbaar met slechts $ 200.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.
De farm is gelegen aan hoofdverkeersweg, dicht bij kerken en scholen.

K. KRAAY, Real Estate Broker
2 Juliana Crescent, ST. CATHARINES, ONT., Tel. WE 4-1813

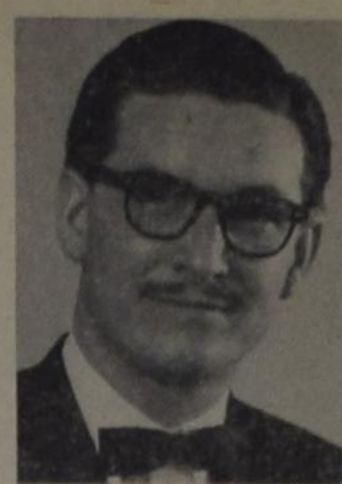
---

283 Modern Dairy Farm
82 Head of cattle. 42 Milking cows, 15 bred heifers, all pure bred Holstein. Milk income $ 1500.— per month. Excellent buildings & machinery. Underdraining & irrigation. This farm has to be seen to be appreciated. Asking $ 115.000 with very reasonable down payment.

142 Acre Dairy Farm
25 Holsteins, 10 heifers. Milkcontract. Good 12-room house, large barn & poultry house. All modern equipment. Asking $ 45,000 with reasonable down payment. Call:

WM. BRUINEKOOL
R.R. 1, JORDAN, ONT.
Phone LO 2-5697 Vineland.
Representing F. L. Laundry Real Estate Ltd., Beamsville, Ont.

BOEK NU
op onze 21-daagse
Toers naar HOLLAND
met een bezoek aan Parijs en Londen,
op 3 oktober per KLM propellervlucht en 4 oktober per KLM jet vlucht.

Reisleiders o.a. Mr. & Mrs. LAMMERS.
Vraag vrijblijvend volledig programma.

Koops Travel Service Ltd.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada.
543 Brant Street BURLINGTON, ONT. NE 4-1813
(Dag en nacht bereikbaar)
Kantooruren: 9 tot 6 uur (inclusief Zaterdag); Donderdag & Vrijdag 's avonds open tot 9 uur.
IN OSHAWA en omgeving bezoek of bel:
Mevr. G. VAN HERWERDEN
741 King Street East, Oshawa, Ontario. Phone 728-0281.

Letter to the Editor

FAITH AND SCIENCE

Sir:

"Christian Perspectives 1962" has become a cherished addition to our bookshelf. Prof. H. van Riessen in lecture II on philosophy has given us a valuable insight in the proper relation between philosophy, as the science that overshadows all other sciences, and religion. Religion as the direction which we take in life: the narrow way to life eternal, or the broad way to destruction.

In this letter I would like to express a few thoughts on the subject "Faith and Science".

Faith, as the evidence of things not seen (Hebr. 11) is to us a certain knowledge. It is imparted to us as a gift of God by the Holy Spirit, and as such is not qualified by, or subject to scientific or theoretical considerations. On the contrary, faith does qualify science in that it defines its basic presuppositions, and so makes us aware of its limits.

To be more specific: By faith we believe that the Bible is God's inspired, infallible Word, and as such is the highest authority also in our scientific persuits.

By faith we believe that God has created this world "so that things which are seen were not made of things which do appear". Or in other words, the act of creation falls outside the area of scientific investigation and can only be accepted in faith.

By faith we believe a Heaven (and a Hell), or as we read in Hebr. 11:16 "a better country, an heavenly"; eternal glory, "which eye hath not seen, nor ear heard neither have entered into the heart of man, the things which God hath prepared for them that love Him" (1 Cor. 2:9): Heaven, which we cannot comprehend through our scientific endeavours.

To avoid misunderstanding let it be said that it is far from me to create an antithesis between faith and science. Such an antithesis does not exist. But through faith we understand that the sciences as we know them, which are based on human understanding and logic, are limited in scope not only because of sin, but also because God has willed it so. (Gen. 1:28).

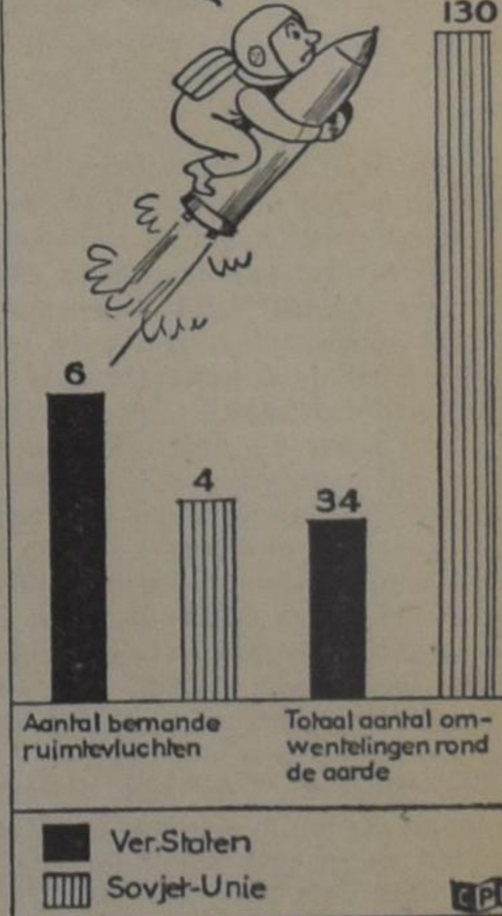
It is my express desire to emphasize this proper relationship between faith and science. For also today we are under constant pressure to review our stand with regard to these two "sources" of our knowledge. Our sin darkened minds always seem to find more appeal in the cogent arguments of the scientist, the philosopher, or the theologian in his exegesis; and it is our sinful nature to want to go beyond the limits, to explore heaven itself and to become like God.

A tendency is becoming more and more apparent which would have matters of faith be made subject to scientific considerations, where the opposite should be the case.

As in the past, there will be much strife in the future with regard to the inspiration of the Bible, the Creation, miracles and Eternity. The answers are not easy, for there is also a proper interaction between faith and science; and as with all matters in life we have to decide as individuals — our conscience bearing witness. Let us therefore pray for God's grace and His Spirit to give us true wisdom.

L. Stellingwerff,
Victoria, B.C.

BEMANDE RUIMTEVAART

Wanted:
EXPERIENCED MARRIED MAN
for Holstein dairy farm. Small family. Wages $ 275.00 per month plus 4-room apartment with all conveniences. Hydro and milk. Or Single man $ 225.00 per month. S. IJsselstein, R.R. 4, Meadowvale, Ont. Phone GL 1-3441.

Transport Business requires a
REPRESENTATIVE
to call on industry in the Toronto, Hamilton, Oakville, Georgetown and Brampton area. Applicant must be married, neat in appearance and have a pleasant personality. Must be able to converse in English fluently, without accent. And has to be up to date on all transport matters such as: C.T. T.B. Regulations, Pro-Billing, O.H. T.B. Procedures, etc. Good future for right man. References essential. Car reauired and must be willing to live in Brampton. Please write: B.T.L., 5 Braemore Road, Brampton, Ontario, stating experience, education, salary expected and previous employment.

JOHN SAKES
Uw KAPPER uit AMSTERDAM
Hwy. 8 West van GRIMSBY.
½ Mijl ten O. van SLESSER'S MOTORS, Mountain zijde.
100% Service.
Maandags gesloten WH 5-2520

DAIRY-FARM MET "OPEN" MELKCONTRACT EN HOOG INKOMEN

in Newcastle bij Oshawa. 200 Acres zeer produktief land, 2000 feet Ontario-lake frontage. Drilled well en 2 ponds. Zes jaar prima bewerkt door Nederlandse boer, doch ziekte dwingt tot verkoop. Huis en barn in zeer goede staat. Barn 145 x 34 feet met waterbowls, steel stanchions en stalls voor jongvee. Brick huis met 9 kamers, badkamer, moderne keuken, olie furnace, heetwatertank.
In deze welvarende omgeving is veel werkgelegenheid voor eventueel uitwerkende kinderen tegen hoog loon.
Voor de juiste koper te koop met zeer redelijk down-payment.
Vraagprijs $ 47.000. Eventueel ook te koop met vee en machinerie.

J. J. VAN HERWERDEN, REALTOR
741 King Street E. OSHAWA (ONT.) Tel. 723-4471

HOLSTEIN DAIRY-FARM
met groot melkcontract

Dubbel woonhuis in prima staat, voorzien van 2 badkamers, 2 keukens, huiskamers met "fire-place", centrale verwarming, enz. enz. Grote barn met stanchions & waterbowls, silo, melkhuis met koeler, machineschuur, een grote lijst van machinerieën, waaronder 3 tractors, baler, combine, manure spreader, ploegen, seeddrill, Harvester & harvester wagons, hay-elevator, harrows, subsoiler, enz. 68 stuks vee, waaronder 30 melkkoeien, 1 bull, en 27 stuks jong vee.
MELKCHEQUE $ 1.000.— tot $ 1.100.— per maand.
Inkomen van vee-verkoop ongeveer $ 2.600.— per jaar.
PRIJS $ 75.000.—. Downpayment $ 15.000.—. Open voor offer. $ 60.000. —hypotheek beschikbaar à 6%, betaalbaar met slechts $ 375.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

K. KRAAY, Real Estate Broker
2 Juliana Crescent, ST. CATHARINES, ONT., Tel. WE 4-1813

KIPPEN-FARM
met grote, nieuwe barn

Deze farm is prachtig gelegen, juist ½ mijl van hoofdverkeersweg, ongeveer 5 mijlen van de industrie-stad Port Colborne. Er is een prima huis met 4 slaapkamers, moderne keuken, ruime huiskamer, heet en koud stromend water.
Behalve een oudere barn is er ook een grote nieuwe barn van ongeveer 240 ft. lang.
PRIJS $ 15.900.—. DOWNPAYMENT SLECHTS $ 2.000.—.
Inventaris inbegrepen.

K. KRAAY, Real Estate Broker
2 Juliana Crescent, ST. CATHARINES, ONT., Tel. WE 4-1813

ROUND LAKE CAMP - 1963

Games played under sunny skies, swimming in calm blue water, happy laughter and noise of old and new friends and some quiet serious moments . . . these were the components of a week at Camp for approximately 150 people, when young people and leaders from eight Christian Reformed congregations, namely Pembroke, Renfrew, Williamsburg, Ottawa, Navan, Montreal, Belleville and Athens met at Franklin Middleton Memorial Camp on Round Lake.

This camp, held from August 5th through August 10th was the fourth of its kind to be held. This year's camp boasted a record attendance. In fact, it was generally felt that the number attending was too large and it was suggested that perhaps next year there could be two weeks of camp with a more reasonable number of people attending.

A project of such proportions calls for much planning and hard work and a great deal of credit goes to the camp leaders, Rev. and Mrs. G. Rienks, who for four years have been responsible for the organization and leadership of the camp.

For organizational purposes the young people were grouped into twelve patrols according to their age, twelve and thirteen, and fourteen and fifteen year olds together. These patrols were named after animals and each had its own flag and individual colored badges. These patrols facilitated appointments for camp duties and competition in sports. Camp duties included helping prepare meals and cleaning up dining room and kitchen afterwards.

Dish washing and potato peeling was done by each camper individually lightening the load of the kitchen staff, who deserve a big vote of thanks for the excellent meals and all the extras served each day.

The first items on the agenda every day were flag raising and breakfast. Part of the remainder of the morning was devoted to the introduction and explanation of the portion of the Book of Revelations to be studied that day. In the afternoon each patrol discussed it and presented their views on the topic during evening devotions.

The remainder of the day was spent in relaxation. This was supervised by the camp life-guard, B. McNabb, who gave swimming instruction to interested parties and, as a result of a court decision gave, for the benefit of all, a special demonstration in up-to-date lifesaving methods, using as victim the plaintiff in the court case.

Speaking of court, that was one of the highlights of the week. Under the watchful eyes of eager, noisy spectators Prosecutor Beukema informed us all about the grave crimes committed against camp laws and inhabitiants. A thorough investigation of each case was made and, if the jury found the defendent guilty, his Honour. Judge Tabak handed down an appropriate sentence which was served in public so that anyone interested could witness the punishment.

Highlights of the evenings were camp fires, sing songs, organized entertainment by various groups, a wiener roast and last but certainly not least, NIGHT HIKES.

One memorable occasion was the visit of the Chief of the Algonquin tribes and several Indian companions to the camp. The Chief, with his immobile features and bright eagle feather war bonnet so impressed us all that one leader even dreamt about Indians that night.

Questions concerning life on the Indian reservation were answered; we were allowed to examine handicrafts made by the Indians and we were given some excellent advice as to how to live the rest of our lives. On popular request, part of the Algonquin War dance was performed beside the camp fire.

Chief Big Flower's visit will not easily be forgotten.

Friday, the last complete day at camp, was marked by the annual banquet. The occasion called for costumes, table partners, extra good food etc. This year's banquet was all the more memorable because it was preceded by a ceremony in which the dogkeeper of Marriageville united two couples, who wished to share the "life of war and tears, and presented them with appropriate gifts, boxes of Kleenex.

During the last morning, awards were presented to individual winners in sports, to the Church group presenting the best entertainment (Navan), to the group showing the most initiative and spirit (Montreal), and to the patrol which had been tidiest during the week.

After camp cleanup and a last meal together everyone headed for home with a load of happy memories and in most cases the firm resolution to be back next year.

For in spite of minor illnesses and injuries (which were treated by our camp "doctor"), sudden unexpected dunkings in the lake and the dishtub, and very short nights, everyone agreed it had been "a ball".

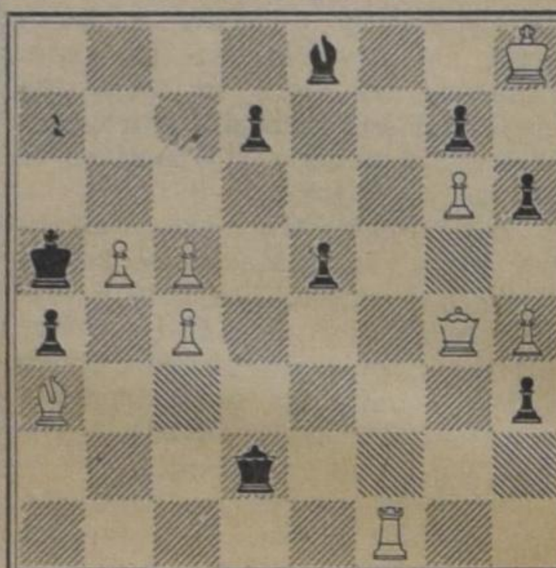
The "Court Clerks"

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

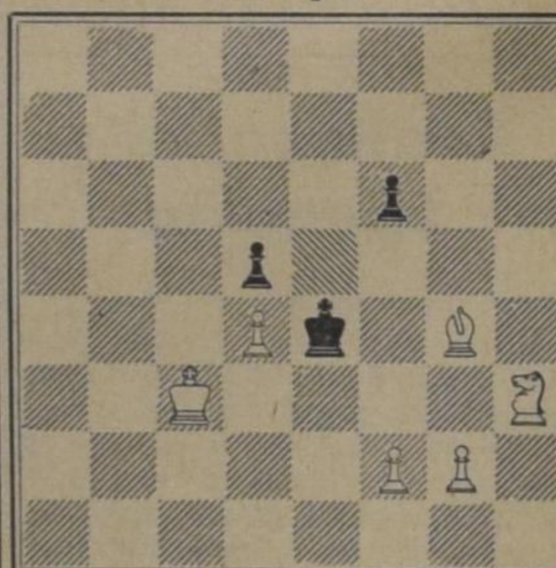
SECOND SERIES OF PROBLEMS IN SEPTEMBER

No. 78
Author: N. P. Worobjew
Black: 9 pieces

White: 9 pieces
White to play and mate in three moves. (4 points)

No. 79
Author: H. G. M. Weenink
Black: 3 pieces

White: 6 pieces
White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. This is the last series in September. There is an important difference in quality between the two problems. However, you never can tell. Maybe you say, both of them are easy . . .
2. No. 78 is rather a tricky one. I wonder whether you will find all variations. All of them (not one missing) are asked for.
3. No. 79 is easy, if you see it. Indication of the keymove only is necessary.
4. The deadline of the September problems (76—79) is the 20th of October. For those who live outside Ontario it is 5 days later.

SILVER DOLLAR RESULTS

Due to the summer holidays, we have had to keep you waiting for the results of our Silver Dollar problems. We wish to apologize for this delay. Unfortunately, the response to these problems was not overwhelming, and since we plan to continue this series, we hope that many more will participate in the future.

Contributions from our readers are welcome, serious as well as humorous situations are acceptable in our column.

On problem number one, regarding the question whether the aunt preferred cream and sugar in her nostrils, we received 3 replies. Mrs. A. de Vries' answer was deemed to be the best. She wrote as follows:

"Oh, aunt Sara, I am awfully sorry for such a mistake. Do you like sugar and cream in your coffee? You know, I was so afraid that Betty would say the wrong things, that I can't even think straight. Please, forgive me!" Then, if I could, I would change the subject. I think that aunt would forgive me with a smile.

So the first silver dollar is on its way to Mrs. De Vries, R.R. 2, Consecon, Ontario. Our congratulations!

The second silver dollar will be sent to Mrs. D. Vanmarrum, R.R. 3, Caistor Centre, Ont. This was her answer to the poor organ player:

"Please, forgive me for my rash statement. I'm sure that if you agree to be my partner at the reception, you will find that I also have many faults. Then you may feel free to criticize me. With this I would extend my hand to her.

Also to Mrs. Vanmarrum our congratulations. Who's going to be next? We are hoping for a full mailbox!

SILVER DOLLAR QUESTION

My husband's sister lives in an apartment in town and frequently babysits for us, if we want to go out. She is a good girl, but smokes excessively and uses make-up in a rather distasteful quantity. However, our little 5 year old daughter admires her, and we are afraid that she will copy her aunt when she grows older. My husband recently tried to warn her, very carefully, not to look at Auntie too much. Apparently our little daughter has mentioned to my sister-in-law that Daddy talked to her, because the last time we asked her to babysit, she refused, because "she did not wish to be blamed for being a 'bad influence' on our little girl".

What would you suggest to be the best way to handle this delicate situation?

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

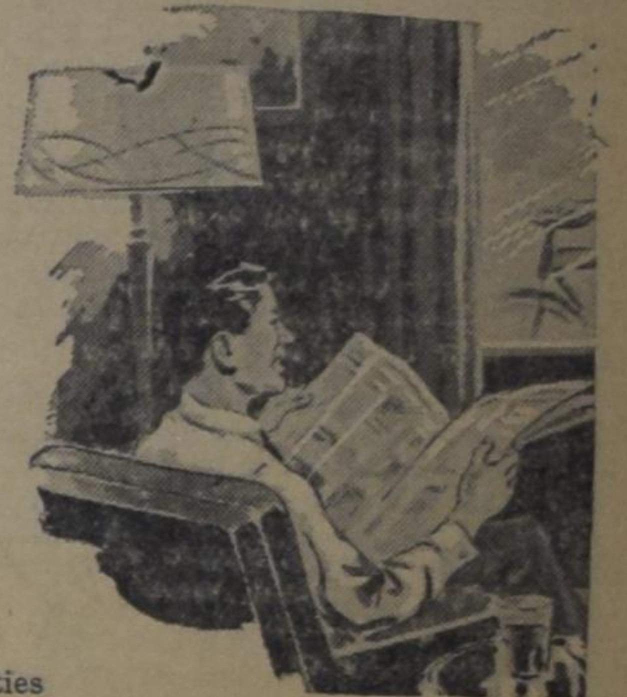
Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

A CHRISTIAN INTERPRETATION OF THE NEWS

by Dr. P. G. Schrotenboer

(1)

In considering the Christian and his interpretation of the news I refer to the evaluation he gives of what happens in the world as told on the radio, TV, newspaper and news magazine. My concern now is not with the news of church magazines. It is rather the question: How should the Christian believer interpret the unceasing stream of reports of what is happening in the world?

Perhaps there are some who think that it is not necessary for the Christian to interpret world news, that he need only concern himself with the local events and keep abreast of the latest baseball scores and read the comics. I suspect also that there are many Christians who think that news are just plain news. That reporting events is an activity where the Christian and the non-Christian stand on common ground. That there are no necessary differences between the way the Christian should interpret the news and the way the unbeliever does. That the only difference in news reporting is that between true and untrue, between being fair and unfair. That a **Christian** interpretation of the news is a misnomer.

I say this because, whatever people many think about this problem, there is very little being done in the way of a Christian interpretation of the news by Christian readers, let alone by Christian journalists. Again, I do not refer to church periodicals. They are there and some do try to evaluate world news in a small way. I have the privilege of supplying copy for one such page in a church weekly. But I say that relatively little is being done in the line of providing the public with a Christian reporting either by way of a daily or a weekly newspaper devoted to this task. The paper in which this now appears is pretty much a lone exception. Perhaps this is to be explained by the general assumption that there is no essential difference in evaluation, either at the editorial desk or in the reading chair. It is possible also that this has found little favor among Reformed Christians on this continent because once, a number of decades ago, an attempt was made to establish a Christian newspaper and it misfired. Since then the Reformed Christian community has contented itself with getting the most of its news from the general public news media. No one likes to be a loser, and surely no one likes to fail more than once. Nevertheless, I shall attempt to show that the need remains. It will remain whether or not there are Christian dailies or weeklies. It will continue whether or not the great majority of Christians think that the existing means and methods of communicating events are adequate. The need will remain because it derives, not from circumstances, but from the task and calling which the Lord gives to all His children to discern the times, to walk as children of light and to live as Christians in an evil world.

There are two significant events of recent date which may help to highlight the fact that whether we recognize it or not, the news are in fact interpreted, in one way or another. The first event concerns the way the United States Department of defense released the news report of the Cuban crisis. Later, in response to an inquiry, the Pentagon Press Secretary stated that the Government has the "right, if necessary, to lie to save itself when it's going up into a nuclear war." Following this comment there was a lengthy and animated discussion of the pros and cons of so-called managed news.

From the discussion it became plain that there is a wide spread opinion that the public has a right to know. The public resents having its news managed or withheld. It wants to get it all, to learn the pleasant with the unpleasant. The public will be satisfied only if it is assured that the managing of the news, the withholding of important information is kept to a minimum according to the demands of national security. The Toronto **Globe and Mail** editorialized, "The public has a right to know as much as government can tell without violating genuine security - - -. In the long run the public has the right to know virtually everything. This appears to be a basic tenet of the free press in a free society. For many it is one of the chief distinguishing marks between a controlled Communistic society and a democratic society. Is not the freedom of the press one of the cardinal liberties of our democracies?"

In responding to the charge that the government had been managing the news unduly and keeping the people in the dark for some sinister reason, Pierre Salinger replied that it is really the editors who determine what their readers will read and their listeners and reviewers will hear. It is an obvious fact that an editor can insert or omit any item of information he may choose. That already is a kind of interpreting of news. If this is the case, is it too much to believe that a Christian when true to his calling will use a different principle of selection than will a non-Christian? We shall speak of this more extensively later.

The second event of recent date to which I refer is the Profumo scandal in England. This is helpful because it points up how badly news can be managed and used. In this case it became a sensationalistic coverage of lurid events. Perhaps we all felt how low journalism can sink when it made daily headlines for weeks on end scream out the details of London's sordid sex life. "The popular press screamed righteously on its editorial page about the immorality of Mr. Profumo and his friends. But in its news column it has used that immorality to boost its circulation, offering huge sums for the diary of a harlot." Last June Lord Shawcross commented to a group of British newspaper men: "I have heard newspaper men say the public has a right to be given what it wants. Any prostitute can say the same."

The **Globe and Mail** actually intimated that the press sometimes is a prostitute. And even as it takes two to co-habit, so with the news: the press is not intirely to blame, for the public must share its part of the guilt. We can all agree, I am sure, that there is nothing wrong in reporting facts of great sin. Scripture does it without blushing. But the coverage of the Profumo case does clearly show that there is a kind of press coverage of sin — i.e., a kind of press interpretation — that only increases sin. It whets the appetite and tries to satisfy the sinner. Obviously the purpose of news reporting is crucially important.

The affair also highlighted another aspect of the news, namely, the evaluation of such an event. Is it, as Labor Leader Harold Wilson described in the House of Commons, "a diseased and poisoned appendix — a small and unrepresentative society which makes no contribution to what Britain is and still less to what it can be." Is Wilson right? Is this kind of thing really so uncommon? Or is a kind of thing, shed of its sensationalistic features, very prevalent? The answer will depend in part on one's evaluation of human nature. Does the Christian journalist have a message here? Does Scripture shed light on this problem?

In the nature of the case therefore, it is necessary to apply standards both to the selection and to the evaluation of the news. There is no neutral news coverage. It is true that there is a great difference between giving information and providing a commentary on the information. But even in the bare reporting of events without remarks, the diverging principles appear. They even show in the wording of headlines. Principles of interpretation govern the front page of the newspaper just as well as the editorial page.

This is widely admitted in a general way. Take the **New York Times.** It covers and reports 'all the news that's fit to print'. What is unfit, presumably, it does not print. And who determines what is unfit? The editors. But we would like to know, does the public not have equal right to hear unfit news?

Take also the **Daily Mirror** of London. According to the editorial

(Continued on next page)

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA
Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 1

BEHOLD YOUR KING

INTRODUCTION

This season we are going to study the gospel according to St Mark.

In a series of various outlines we hope, guided by the Holy Spirit, to explain Mark's gospel of the triumphant King. We want to read the book of Mark especially in the light of the Old Testament. The King mentioned in this gospel is the one, who was promised cf old. We hope to go back to the psalmists and prophets who have mentioned his name and shown his glory long before this King personally appeared on earth. It will be necessary to refer back to Israel's history too, for in the course of that history the King was coming, the same Whose words and deeds we find described in the gospel of Mark.

This first time we limit ourselves to the introduction. This means that all who wish to use our outlines in their societies, should use this introduction also. However, you must realize that it is impossible to copy it, because it contains only the bones, so to speak. You have to give the flesh and blood in your essay.

The Christ as King

The difference between Matthew, Mark and Luke as gospel writers can be indicated by saying that Matthew described Jesus Christ as Prophet, Mark as King and Luke as Priest. Therefore we have chosen as title for all our outlines "Behold your King!"

You should get a clear insight in this Kingship as described by Mark. Christ as only begotten Son of God is an everlasting King. Is this Kingship meant? Or is Christ revealed in Mark as Mediator? In that case His Kingship goes back to Adam, who was created by God after His own image, as prophet, priest and King. Adam lost that position because he fell into the slavery of sin. In His endless love God gave His Son as Mediator, as Savior. Through His suffering He obtained the right to be our King. Because of His perfect obedience He deserved that right. After His resurrection He declared, "All power is given unto Me". His Kingship was the reward of His sacrifice.

Mark teaches us to adore this King. We behold our King, who in the way of suffering and death for our sins had become our King. All those who believe in Him are by God's grace His royal people.

Is there a special reason why it was Mark who pictured our Lord as King? Another difference between the three mentioned gospel writers may be helpful to answer this question. Matthew wrote to the Jews, Mark to the Romans and Luke to the Greek. Mark wanted to show Christ in contrast to all earthly kings and emperors, who do not rule at all, but who, without exception, are slaves of their sins. Is this not precisely what should be said in that old Roman world?

Mark as person

The gospel itself does not refer to its author. In this respect we depend completely on tradition. Yet the authorship of Mark has never been seriously questioned. Evidence for the Markan authorship is abundant in the writings of the Church Fathers of the first centuries.

There is little doubt, also, that this Mark is the "John whose surname was Mark", who is mentioned several times in the New Testament. You should read and study what is said about him in the following texts: Acts 12:12 (his home), 12:25 (he became a helper of Barnabas and Paul), 13:5 (his part in the first missionary journey), 13:13 (he could not forbear the hardships), 15:37-39 (difference of opinion between Paul and Barnabas because of Mark).

Years later the relationship between Paul and Mark appeared to be fraternal and normal again, see Coloss. 4:10 and 11, and Philemon verse 24. Even during Paul's second imprisonment Mark is with him, see 2 Tim. 4:11. A deeper relationship seems to have existed between Mark and Peter. In 1 Peter 5:15 the apostle calls Mark his son. According to many scholars this statement may mean that Mark was converted through Peter. The same statement teaches that Mark was with Peter in Rome at that time.

You should also mention Mark 14:51 and 52, a story only described by Mark. We have no certainty that this young man is Mark himself. Artists sometimes put their signature in a very dark corner of their painting. Did Mark do the same thing in his gospel?

Mark and Peter

The Church Fathers call Mark "the interpreter of Peter". It has been said, that behind the record of Mark's gospel there is in fact the preaching and authority of the apostle Peter. However, it is evident that the author, although he received much information from Peter, was nevertheless very close to the events he narrates, and there are all the marks of originality in his record.

Internal evidence supports the idea that there was a close connection between the preaching of Peter and the Gospel of Mark. The Gospel begins at the point where Peter became a disciple, without any account of the nativity. The vivid little touches which are found in Mark and nowhere else presuppose the account of an eye-witness (compare 2:1-4, 3:5-12. 4:35-41, 6:14-29, etc.). Details such as the benediction at Caesarea Philippi and the walking on the water, which tend to present Peter in a favorable light, are omitted, while others less favorable, such as the denial, are related with extensive details. Moreover, in the vivid, dramatic, fast-moving action of Mark's Gospel (think of the frequent use of the word straightway) many see a reflection of the spontaneous and impulsive personality of Peter.

All these details stress again the purpose Mark had in mind. He was writing, almost painting the glorious gospel of the triumphant King.

Outline of the Gospel of Mark

I. The Preparation. ch. 1:1-13
II. The Galilean Ministry. ch. 1:14-9:50
III. The journey to Jerusalem. ch. 10:1-52
IV. The Passion Week. ch. 11:1-15:47
V. The Resurrection. ch. 16:1-20

"Stone walls no prison make"

At least not in Sweden, according to this report

by John Vriesinga.

Not long ago the delegation of one of the biggest Japanese industrial concerns, visiting its Swedish representative in Stockholm, was, to the ultimate horror of its members, directed to the local jail for the appointment.

It turned out that their man was a convict, serving a term for forgery, but that he nevertheless had been representing the Japanese firm, and others as well, conducting his business from within the prison walls. The Japanese immediately fired Sven Behlin, but only to Swedish minds was reserved an honest amazement about this development.

For the Swedish there was nothing unusual in the circumstances of a prison inmate carrying on his "business as usual".

To them it would have been very unusual indeed if Mr. Behlin, after his conviction, had silently and discreetly withdraw to serve his term in idleness and meditation. Nor was, with them, his reputation or future in any way endangered or impaired.

The explanation lies in the Swedish penal laws, that provide the latest word in modern prison reform.

Not only is it possible, under these laws, that a convict continues his occupation after he is jailed, but he is urged to do so, and liberally provided with everything he might need or want.

In the case of Mr. Behlin, his cell was, without any cost to him, transformed into a neat little office, complete with desk, filing cabinet, telephone connection, stationery and swivel chairs.

He put in an average of 20 lengthy telephone calls per day, held business conferences in his cell with associates and relations, and was allowed to visit his bank as often as necessary to complete financial arrangements.

Once every three months he was permitted a leave of 48 hours to visit his family or relatives, with travelling expenses taken care of by the Swedisch government.

He was also permitted to visit his office in town regularly to give instructions to his secretary, and one day per week his wife visited him and stayed with him all day long talking about old times, or, if they chose, they could go to a nearby park for a stroll among the trees and flower beds.

All this is common practice in Swedish prisons, and there are many other things about them that arouse astonishment.

A prisoner may select to study during his seclusion. In that case an extensive library is at his disposal. He may subscribe to a wide variety of courses, free of charge, and, if his term is long enough, emerge as a teacher, a lawyer or a doctor when his time is up.

If he is a manual labourer, he may ply his trade to his hearts content behind prison walls, whether it be carpentry or electronics. If he would like to change his trade, a prison term probably offers him better chances than the free world. If he has no trade at all, he may select one and be thoroughly trained in it. And he may earn a tidy sum of money in the process, which will come in quite handy when the doors swing open for good.

Prison buildings are small and inconspicuous. There are no sombre and forbidding stone walls, no display of guards and hardly any keys. They have the appearance of somewhat unassuming hotels, rather than places of detention.

This comparison holds true throughout the buildings. There are long corridors, but the doors on both sides open into neat little rooms, well furnished and nicely decorated to the taste of each inmate.

There are windows overlooking a park or lake scenery, with clean curtains and fresh flowers hiding the bars from view.

The inmates may choose their own color scheme of draperies and furniture, that includes a comfortable couch, a couple of easy chairs, a book case, a radio, a coffee table. There is very little that distinguishes these cells from ordinary bed-sitting room combinations.

The prisoners may move about the building at will. Only at 9 p.m. are they locked in their cells, and even then they may choose to read instead of going to bed.

Meals are taken in large hotel-like dining rooms in which the prisoners sit in groups of four around small tables. They may choose their own company and also have a modest choice of menu. Besides this there are large recreation rooms with easy chairs, smoking facilities, book shelves, magazine tables, musical instruments and television.

There is, of course, no humiliating prison clothing, and even the guards move among the inmates in very inconspicuous uniforms. Capital and corporal punishment is looked upon in Sweden as the residue of barbaric times, long gone by.

Everything in the modern system is geared at one ultimate aim: to restore to normal life and to correct whatever flaws in the character of a criminal led him to his criminal action.

Harsh and needless punishment is avoided in bringing prison life in as close resemblance to free life as practically possible. A large staff of psychiatrists are continuously at work to treat the emotional and mental disturbances that often underly the motives to all sorts of crimes.

And probably the most astonishing aspect of the system is its apparent success. The prison records reveal that very few convicts enter jail for a second time. When a Swede once has been convicted and treated in jail, it usually means that he is going straight.

This even applies to those who commit such grave crimes as murder, rape and sadism. Incurable cases are jailed permanently but very few cases prove incurable in the long run.

Of a population of seven million there are, as of today, only roughly 3,000 persons behind prison walls, including only 60 women.

A CHRISTIAN INTERPRETATION

(Continued)

director, "the intention of the Sunday Mirror is to reflect more accurately the disturbing thoughts in the minds of people". For years, says a close observer, the tabloid has promised to give 'restless thoughts'. Its purpose, you see, is to be a mirror: it reflects life. Not the best, but some of the worst. Is this purpose of journalism? Are the chief reasons for reporting sex and crime the increase of circulation and the success of a business enterprise? Must a Christian keep silent amid such news coverage?

ANNOUNCE SCHOLARSHIP WINNERS

Oak Park, Ill. — Christian Medical Society, an international organization of physicians and dentists, has announced the names of four recipients of $500 scholarships through its Van Buren Scholarship Fund.

The four are Chris G. Palacas of Boston, Ann Finkinbinder of Beresford, S. Dak., Dale Erickson of Highland, Ind., and William B. Findley of Memphis, Tenn.

The Van Buren Scholarship Fund was established in memory of Dr. Howard Van Buren, former president and vice president of the Christian Medical Society, who died April 6, 1956. Since Dr. Van Buren was deeply interested in medical missionary endeavor, and concerned that students anticipating medical missionary service be give every possible assistance, this appropriate memorial was established.

Recipients of the annual scholarships are chosen on the basis of Christian experience, academic status, scholastic standing and their call to missionary medicine.

The Van Buren Scholarship Fund is a phase of the Medical Assistance Program of Christian Medical Society, which also includes the sending of millions of dollars worth of drugs and equipment to medical missionaries . . . the Short Term Missionary Program, in which outstanding doctors from North America spend a few weeks or months in strategic assistance to medical missions overseas . . . providing medical books, journals, and tape recordings . . . assistance to local Christian Medical Associations around the world . . . and conducting regional conferences outside the United States.

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad:

I am a 17 year old boy from Ontario and would like to correspond with a girl between 15 and 17 years old. I am a member of the Chr. Ref. Church and Y.P. societies which I attend regularly. I have blue eyes, brown hair and enjoy fishing, hunting, boating and all other outdoor sports. I am grade 11 high school. My best subject is auto mechanics. I also enjoy listening to tophits on the radio and other western music. As I like writing and making new friends, I would be pleased to hear from some gal. A snapshot would be appreciated and I promise to send one in return.

Happy-go-lucky.

Dear Con and Ad:

I am fifteen years of age and would like to correspond with a girl or boy around the same age. My favorite sport is basket ball and I enjoy popular music. I live in Red Deer, Alberta.

Jennifer

Please, Jennifer, forward your last name to Con and Ad, as you forgot to send it.

Roots out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(4)

Going presently into the lean-to kitchen, in one of the infrequent lulls in the woman's agony, she found the boys huddled together by the stove, awed by the rising fury of the storm outside and the cries from the bedroom. Willie, bewildered and deeply troubled in his simple soul, began to sniffle. Jansie hushed him sharply. "Shut up, you Willie!" she commanded in grating whisper. "You shut up. You hear me."

Cowed by her vehemence, Willie struggled to control his dismay. But the power of the blizzard and the rising crescendo of the thing that was happening in the bedroom were too much for his elemental nature. He could bear it no longer. And with each wail of pain that came from the bedroom, Willie threw back his head and howled.

Hardly less horrified than Willie at the recent turn of events, R. P. was having his troubles on the road to the doctor's home. Hoping to avoid the drifted boardwalks of the main street, he had cut across a field on the outskirts of the town, then had turned into a lane leading to the doctor's house. Crossing the field, he had not met the full force of the storm, but in the lane he faced the north wind in all its violence. The snow was slanting to the ground in hissing sheets, while the barbed wire fence along the lane sang under the nervous fingers of the gale.

R. P. hesitated as the blast of the storm hit his face, but driven by the prospect of having to deliver the woman's baby himself, he trudged on. He'd rather risk freezing!

At the Smalling's door, he pounded with a force born of desperation, then drew a sigh of relief as a lamp glowed in the window of the parlor.

The doctor's wife opened the door.

"Is Doc Smalling to home?" shouted R. P.

Mrs. Smalling peered out into the night with a puzzled face. "Why, yes," she told him. "The doctor's here. Come inside, please."

R. P. looked longingly at the glowing stove in the corner of the cheerful room, then jerking off his cap, stepped just inside the door.

"Why, it's Mister Sanders!" Mrs. Smalling's face showed her surprise. She sometimes bought a load of scrub wood from the old man. "Is someone sick at your house?" she asked kindly.

R. P. shook his head, wondering how much to tell a lady like Mrs. Smalling. "They's a baby coming," he said modestly. "I'd like to get Doc to come along with me, if he's willing."

Mrs. Smalling led the way to the doctor's office-study, and opened the door. "Mr. Sanders wants to see you, Jack," she told her husband, and motioned R. P. forward.

It was a pleasant room, and matched the man who sat under the green shaded lamp at the desk. His brown beard and quiet clothes gave him the air of dignity that he felt was essential to his profession, but he was a young man, still in his early thirties. Long, sensitive hands lay on the shining wood of the desk, on which lay an open book.

He turned tired brown eyes at the entrance of the visitor.

R. P. stood turning his disreputable cap in dirty hands before the quiet appraisal in the doctor's eyes.

"What is it, R. P.?" asked the doctor.

"I — that is — there's a woman down to our house having a baby, Doc," R. P. told him, "And I'm wondering if you'll come help us out."

Doctor Smalling looked surprised. "But who is having a baby at your home, R. P.?" he asked. "Not Annie?"

A slight movement of his mustache showed that R. P. was smiling. "No, sir, not Annie," he agreed. "A couple just come in off the road tonight. They wasn't no other place for them to go, so we took them in."

The doctor looked irritated. "Then why—" he began, then paused. "Are you sure she's in labor?"

R. P. drew down the corners of his mouth with a wry twist, "I'm sure," he said simply.

At this moment, the door opened and Mrs. Smalling came in. "Are you going out again tonight, Doctor?" she scolded. "There's a bad blizzard."

"There's a — er a strange woman having a baby at the Sanders' house." Doctor Smalling's eyes twinkled across the desk at his wife. Standing up, he reached for the bag that stood ready on a table nearby.

Mrs. Smalling, frowning in refusal to be beguiled, turned to R. P. "Are you sure she's in labor, Mr. Sanders?"

R. P. looked exasperated at her lack of delicacy. "I'm sure," he said crossly, and then, as Mrs. Smalling kept waiting, "She's bad took."

Mrs. Smalling smiled at her husband. "Then if she's bad took, I suppose you'd better go, Jack."

Smiling back at her, the doctor took his wraps from the hall tree in the corner and followed the bundled figure of R. P. out into the storm.

The snow was drifting in dry fluffs against the outer walls of the smithy as the two men turned the corner of the house.

"It's getting colder," Doctor Smalling looked up into the opaque whiteness of the air and followed R. P. through the wide doors.

R. P. closed the doors behind them, and as they walked up the steps in the half-light, a pandemonium of sounds, hitherto muffled by the roar of the storm, bust upon them.

"What in the world is that?" asked the doctor.

R. P. shrugged and led the way into the lean-to. "That's jest Willie howling, I reckon. The woman must've got him all wrought up."

Doctor Smalling paused in the doorway of the kitchen and stared about him. The dingy room with its firelight falling on the howling boy in the corner, the roar of the storm outside, and from the bedroom that recurrent rise and fall of sound, all combined into a sense of weird unreality. Jansie stood, witch-like and impassive, beside the bedroom door, and her black eyes were inscrutable on the doctor.

R. P. established himself with his back to the glowing stove and jerked his head toward the faded print curtain over the bedroom doorway. "It ain't fit for me to go in there, Doc, unless you need me," he explained.

Doctor Smalling glanced at Jansie, then raised the curtain and drooping his head at little to get under the door-frame, went in. Just inside the doorway, he paused, and Jansie slipped past him into the room.

Annie half lay across the quilts, clutching the suffering visitor in her arms, her broad face a study in sympathy and vicarious pain. The husband sat beside the bed, his face blank with weariness and grief.

Annie turned as they came in. "Oh, Doctor," she gave a wail of relief, "I'm glad you've come. I think the poor thing is dying."

The woman rolled terrified eyes toward the doctor, but she was long past coherent speech. Even in the icy room, great drops of the sweat of suffering poured down her face.

(To be continued.)

Did you sign the petition requesting the Ontario Government to abolish compulsory unionism (closed shop, etc.)? If so, urge your neighbours, friends, and fellow workers to sign it too! DO IT TODAY. Local committees are reminded to return the petition sheets on September 23.
Support freedom of association. Join The Committee for Justice and Liberty, P. O. Box 151, Rexdale, Ontario. ($ 10.— per year.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Sarnia II, Ont., bij acclamatie (tweede beroep), A. De Jager te Toronto I, die dit beroep heeft aangenomen.

te Acton, Ont., J. Geuzebroek van Barrie, Ont.

Aangenomen

naar Falmouth, Mich., Kand. G. Langley, B.C.

W. Sheeres, die bedankte voor Langley, B.C.

Dr. P. G. Schrotenboer, Chr. Ref. predikant te St. Catharines, Ont., heeft de benoeming tot algemeen secretaris van de Reformed Ecumenical Synod aangenomen.

The Calvin Christian School Soc. Trenton, Ont. is in need of a

FIFTH TEACHER
IMMEDIATELY

for the middle grades. Qualified teacher preferred; salary according to schedule Ont. Alliance. Send letters or inquiries to Jack Stam, Box 447, Trenton. Ex 2-3485.

Langley Christian School still needs

A TEACHER

for grades 1 and 2. Who is willing to help? Send applications to Tony VanderWal, 20452 - 102 Ave., R.R. 4, Langley, B.C.

SOUTH EAST ONTARIO DISTRICT OF LADIES SOCIETIES
FALL RALLY
on Wednesday, October 9, 1963
in the FIRST CHR. REF. CHURCH OF HAMILTON,
Corner Charlton and Hess Sts.

2 uur n.m. Nederlands.
Spreker: Rev. J. VRIEND van Simcoe, Ont.
Onderwerp: Evangelisatie in eigen omgeving.

7.00 o'clock p.m. English.
Speaker: Rev. M. S. FLINT of Toronto, Ont.
Topic: Juvenile Delinquency.

Come One And All

YOUNG CALVINIST CONVENTION PELLA, IOWA

The 1963 Convention is a thing of the past. Undoubtedly it will be remembered as a success in many different ways. There was a record attendance. There was lots of fun. But most of all, there was real Christian Fellowship. How exciting to see young people arrive from Nova Scotia, Florida, California, British Columbia, and all the many places in between. At the mass meeting we all realized that there was even a guest from Nigeria!

Registration was a busy time. The halls in the Christian High School buzzed with unaccustomed noise and laughter. Many young people drove far past corn fields and more corn fields to find their hosts for a few days in Iowo. After getting acquainted and having supper, it was time for our first meeting, the Keynote Devotional. The auditorium of the first church was crowded, but finally the ushers succeeded in seating all present. The Rev. B. T. Haan gave us a hearty welcome and led in opening prayer. After the scripture reading, Betty Beekhuizen led in a general prayer for young people and their problems, and Leon Roose in a special prayer for the convention.

The Director's Message

Rev. J. Lont stirred us by his message on "God's Mercy". He took a few minutes to explain our Convention theme. "APOGEE" means the highest point. We should reach for the sky" out and up to God,—His Mercy, Majesty, and Might.

Do we, young people, also need God's mercy? Isn't that only for the old? Rev. Lont pointed out the misery of the young as part of the wretchedness of life. Many young people are bored; many have no enjoyment in life. But he did not leave us with this sad picture, for through God's mercy and grace we are changed. And now, because of God's mercy, we have a responsibility. We must go with the words of Christ's mercy on our lips not only far away, but also right at home. Now we are young, we must enlarge our vision, and develop the talents God has given us, so that we may touch the lives of others and that they too may experience His mercy and grace.

After prayer and announcements we went across the road to the park, for the outdoor mixer. There you heard more and queerer animal noises than you can ever imagine hearing in a barnyard. When we were well mixed, it was time for refreshments, meeting of old friends and getting more acquainted with the many new ones. Slowly on groups began to leave, until at last the park was deserted, and all our young people, we think, were asleep.

God's Majesty

At nine a.m. on Wednesday morning, the Calvary Chr. Ref. Church was crowded with young people. Again it was difficult to find seats, but we managed. The singing was as whole-hearted as the day before, and the audience as attentive while Dr. G. P. Van Wylen spoke to us on God's Majesty. He pointed out that we can see God's majesty only if we have a true faith in Him. We must recognize God's authority in all our life. In a world marred by sin, we must overcome the influence of sin by teaching the truth of the gospel.

We were divided into many smaller groups for a brief discussion period. When we returned, Dr. Van Wylen answered the questions which had been brought forward by some of the groups. After announcements and prayer we were all ready for our outdoor luncheon.

Thankfully, someone had remembered that young men usually seem to have a larger stomach than the ladies. Accordingly there were boxes of bags marked with "B" for our hungry boys, and how they enjoyed the food!

The Oratorical Contest

The oratorical contest was an exciting one. All six finalists were equally inspiring and we felt sorry for the judges who had to make a decision. In the young women's division, Linda Swieringa from Cicero, Ill. won first. Her oration was entitled "Goal or No?" Second and third place were won by Glenda Harthoorn of Boyden, Iowa; and Theresa De Vries of Doir, Mich.

In the young men's division, Byron Hoogwerf of Edgerton, Minn. placed first. He spoke on "Exercising a Public Trust". Don Steenhoek of Pella, Iowa, was second; and Peter Steenland from Clifton, N.J. was third.

The banquet, as usual was a highlight at the convention. While we were waiting for, or enjoying our food there was plenty of opportunity for informal conversation and the retelling of amusing incidents. By the sounds of things, no one missed the opportunity. A girls trio so delighted the audience that they favored us with an extra number.

Dr. Lawrence Den Beste spoke to us on "The Foolishness of the Cross". Rev. Haan led in closing prayer, and we all stood to sing our Federation Song before leaving for our hosts again.

The Last Day

The last day of the convention dawned bright and sunny once more, and again the young people filled the church to capacity. Rev. Lont, our Federation Director, gave us an excellent picture of "Today's Federation". His various points were very well illustrated by Mr. John Knight. Buzz sessions followed, and we discussed a variety of society problems. Several questions were answered by Rev. Lont after we re-assembled.

Federation Business — then everyone's fingers tingled with excitement. Where would we go next year? "St. Catharines," shouted one corner, "New Jersey" resounded from another group. We voted, and counted. The result? New Jersey, and their motto seems to be "The Eastern Shore in '64". St. Catharines rallied, and at the next meeting had their slogan "Be alive in '65". Both groups are very eager.

We then headed for a very good luncheon of Pella bologna and Iowa corn. It was delicious! And many needed the extra pep to handle those stubborn donkeys at the Donkey Baseball game. In case you don't think it's so hard, try to go around the bases once, the proper way, on the back of one of those animals, or try to make it stop where you want it to. After many falls and laughs the victory was gained by the West and the East bowed in defeat.

Our last meeting came with a grand procession of all the delegates and visitors. The national anthems and the Federation Song were sung whole-heartedly. Dr. John Gerstner spoke to us on the greater works which we are called to do by God.

One of the last thoughts he left with us were the words of Paul "I can do all things through Christ who strengtheneth me".

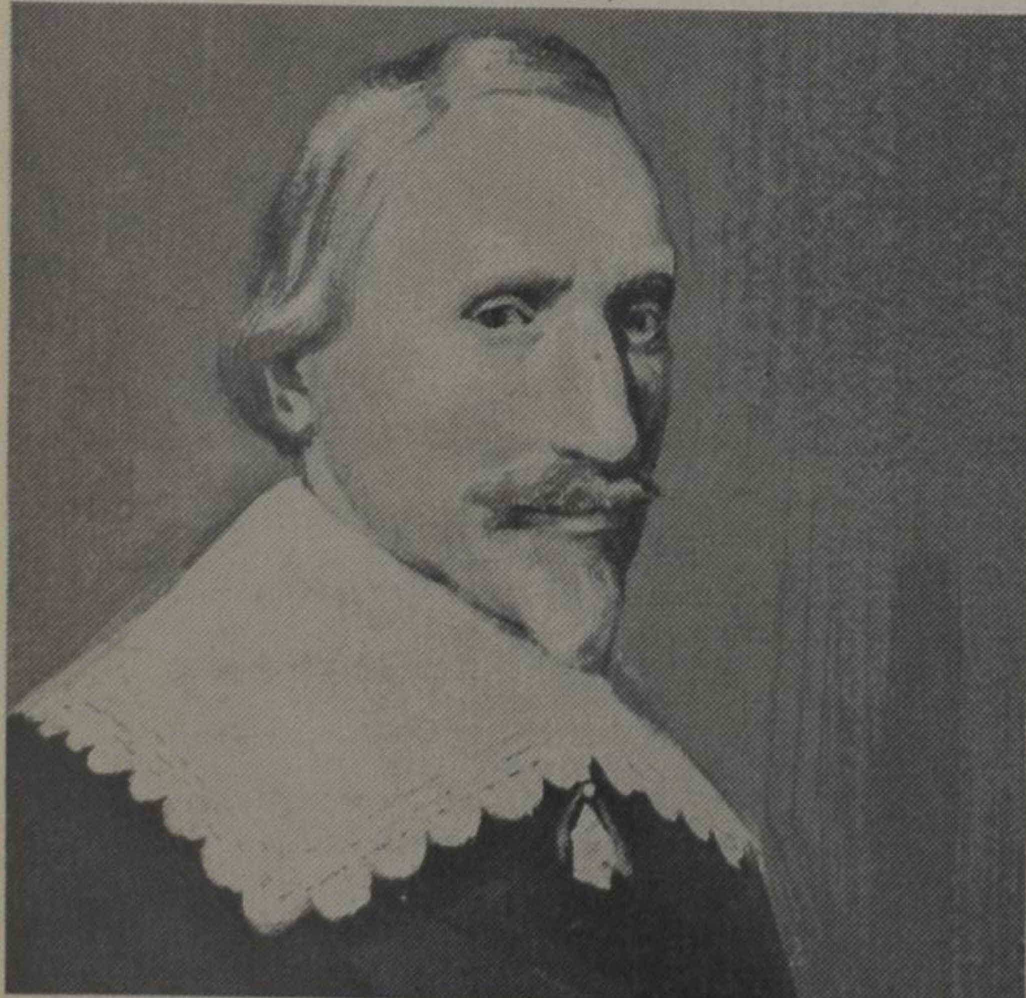
After closing by Rev. Lont we sang our last song "Lead On O King Eternal".

We thank God for His Mercy, Might, and Majesty shown unto us during these few days in Pella, and pray that He will continue to bless us and keep us in His care.

Sara Vander Kooy

Jacob Cats

(1577—1660)

De Scotiabank begroet Jacob Cats, advocaat, pensionaris, raadspensionaris en beroemd schrijver van de Hollandse "Gouden Eeuw". Zijn epische werken, verhalen en gedichten, allemaal in eenvoudige taal geschreven, bevatten een schat van practische levenswijsheid en werden gelezen tot ver buiten de grenzen van Nederland. Hij werd liefhebbend "Vader Cats" genoemd.

Boekbespreking

KLEINBEELDEN, door Flex-van-Trouw.
Uitgave: J. H. Kok N.V., (Boeketreeks), Kampen, f 1,50.

Een van de redacteuren van het dagblad Trouw, Ben van Kaam, voert reeds enige jaren een dagelijkse rubriek Kleinbeeld, waarin hij gewoonlijk een wat ongewoon onderwerp bij de kop neemt. Kok heeft nu in de goedkope paperback-serie ruim vijftig van deze kleinbeelden bij elkaar gebracht, een goede gedachte, want de meeste zijn het lezen, ook in boekvorm, zeker wel waard. De krant is een eendagsproduct, en ook de kleinbeelden van Van Kaam vallen per definitie in deze categorie. Prettig dat Kok de aardigste heeft gebundeld, want zo heeft U de kans om in Canada of Amerika een snuifje Nederland op te steken. Tal van onderwerpen zijn in de loop van enige jaren in het gezichtsveld van de Trouwredacteur verschenen, en met een vleugje humor en een tikkeltje levenswijsheid heeft de journalist zijn indrukken weergegeven. Vaak heeft Van Kaam aardige ideeën. Zo vroeg hij eens toemming om 'n H.B.S.-klas vragen te stellen over de tweede wereldoorlog, en toen bleek hem dat niemand ooit van Max Blokzijl had gehoord en dat de naam van Mussert eveneens volslagen onbekend was. De kennis over de tweede wereldoorlog bleek zeer mager te zijn. Er groeit een generatie op, die (gelukkig) geen oorlogservaring heeft, maar van de oorlog zelf ook niet de minste weet heeft. Geen bericht zo klein of Van Kaam heeft er wel een aardig verhaal bij geschreven, in een simpele taal, onbevangen, blijmoedig. Onderwerpen bij de vleet: vrije tijd, vaderdag, tandarts, de televisie, die een kijkgat in het ijzeren gordijn slaat, een servies, waarvan Napoleon wel eens heeft gegeten, orgels, die weer mode gaan worden in Nederland, de woningnood, waarover niemand zich meer opwindt, de KLM die van de boze Amerikanen niet in Los Angelos mag landen, Nigerianen, die brillen bij het dozijn kopen als welstandssymbool — al deze en vele andere weinig wereldschokkende onderwerpen vindt u bijeen in dit aardige boekje, waarmee u een paar genoegelijke uren kunt beleven.

Andy Velthoen

NATIONAL IMMUNIZATION WEEK
SEPTEMBER 22 TO 28, 1963

This is the 21st consecutive year in which NATIONAL IMMUNIZATION WEEK has been observed in Canada. The fight against the epidemic diseases never ends. Fortunately we have vaccines against several of the one-time killers such as diphteria, smallpox, whooping cough, tetanus and poliomyelitis.

NATIONAL IMMUNIZATION WEEK which begins September 22nd affords a timely reminder that unless we use these vaccines the diseases could become rampant again.

SMALLPOX

Canada's record in connection with these diseases, is on the whole very good. For example, there had not been a case of smallpox in Canada since 1946. Last summer we had a case of smallpox develop in a boy who was in-transit from South America. Fortunately this case was diagnosed early and there were no contacts. TOO MANY CANADIANS ARE NOT VACCINATED OR A TIME LAPSE HAS OCCURED SINCE THEIR VACCINATION.

DIPHTHERIA

In 1959 *there was not a single death from diphtheria* in Canada, for the first time in history. But there can be no let-up in our vigilance as last year (1962) there were 71 cases and 9 deaths from diphtheria.

POLIOMYELITIS

Polio, with the advent of the Salk vaccine, has shown a rapid decline, but nevertheless there were 909 cases in Canada in 1960 with 83 deaths. Last year the number was reduced to 89 cases and 7 deaths. As we go to press, we hear that there are 28 cases in Montreal and this might mean an outbreak this year.

Together Salk and Sabin vaccines offer hope of complete eradication of polio from our country.

TOO FEW ADULTS AVAILED THEMSELVES OF THE PROTECTION.

ADULT PROTECTION

Adults need protection for some of these diseases — tetanus, smallpox and poliomyelitis. Few adults, except those who have served in the armed forces or worked in special industry have had tetanus toxoid. Booster shots, for adults are needed about every five years to maintain immunity against tetanus, smallpox and poliomyelitis.

The Health League of Canada takes this opportunity of reminding us during Immunization Week that this is an opportunity for each of us to consider whether we have taken our share in protecting children, ourselves, our neighbours and our community from these dread diseases.

Hi Neighbours!

The subject of racial difficulties is still with us and I'd like to touch on it again if you don't mind. Have you watched the March for Freedom in Washington, D.C.? Abraham Lincoln's stony resemblance looked down upon the race which he tried to free. What would he say if suddenly he had come to life and listened to men plead, not defiantly but with quiet, determined dignity for enforcement of the statement which Lincoln made famous in his Gettysburg address, exactly one hundred years ago: "Four score and seven years ago our father brought forth upon this continent, a new nation, conceived in liberty, and dedicated to the proposition that all men are created equal," etc.

Soon after men are born they seem to be no more equal, if you are unfortunate enough to have a brown or black skin you are immediately classed as inferior. White men are judged by their deeds, coloured men by their skin.

As Lincoln continued his address he hoped the soldiers who fought for freedom had not died in vain. I believe many of them did, for men are not free yet.

And let us not shake our head at our southern neighbours, for we ourselves are equally guilty. We often judge a man by his skin and because some show unpleasant characteristics we condemn him and all his race. Let's be honest and see that we tolerate these same characteristics in our white fellow-men. We profess to believe in a God who does not make distinction, we teach our little Sunday School and Bible School youngsters: Red and yellow, black and white, They are precious in His sight.

But we do not show that we, who are His followers, possess that feeling.

While reading the articles on our Indian cousins in Canada I came across an interesting story which you may enjoy to know about. Recently the name of Louis Riel has come up in literary circles as a book was published about him.

Like Pauline Johnson of last month's article, Louis Riel had Indian blood, one eighth Indian of the Metis Indian tribe. Like Pauline, he too had a very strong loyalty toward his Indian ancestry and although he fought a doomed cause to preserve their way of life it was through Louis Riel's efforts that Manitoba became a province in 1870 and that the North-West provinces were preserved for Canada.

Louis Riel was born at St. Boniface in 1844, the son of Julie Lagimodiere, daughter of the first white woman in the West and Louis Riel Sr., a miller.

A clever and serious boy, young Louis was chosen by Bishop Tache to be educated at a seminary in Montreal. Although he did well in his studies he lacked the personality to become a priest and returned home in 1866. There on the Red River, Louis saw trade growing between the new settlements, he heard of new communities being built up and down the Red River and spoke to traders in fur, implements and whisky who returned from the prairie trails.

In 1869 traffic reached its peak and the men in government in Washington and the Northern U.S. realized that something must be done to maintain law and order. Much of the trading was done illegally and the U.S. government felt that if the North Western plains could be united into one federation this difficulty could be overcome. Ottawa was not willing that this expansion by Washington should take place and so the lawmakers in Ottawa decided with approval of Queen Victoria to buy Rupert's Land, a large acreage of Western Plain. 12,000 people lived here, 1,500 white, the Metis and English half-breeds making up the largest majority. The Metis were afraid that being ruled by a "foreign" power would mean an end to their freedom. They hunted buffalo, trapped, traded and were expert guides to the settlers. They could see settlers coming in to till the soil and they would lose their carefree existence.

Louis Riel sympathized with the Metis' cause and so became their leader and spokesman.

Trouble was not long in coming. The government sent surveyors to survey two or three townships for immediate settlement. Assurances were given that existing holdings and claims would not be affected.

The trouble lay in the fact that the actual sale had not yet been completed. The Metis Indians refused permission to the surveyors to enter their territory. The Government had been expecting trouble and had sent 300 men to reinforce troops stationed at nearby Fort Garry. The 300 soldiers and officers were turned back and had to seek shelter an American soil. Now Riel invited English half breeds to support him and the Metis' tribe. They drew up a "List of Rights" which the Dominion Government was asked to approve. This was the only way Riel felt the welfare of the Indians could be assured. The Metis wanted to be included in the Confederation, not just live on Crown property.

The Government refused but when they saw the determination of Riel and his followers they tried to force them into submission through fighting them. Riel and his men were the victors however and took over Fort Garry. Soon a provincial government was set up, with its own flag, and Louis Riel as Master of Red River. Things were not peaceful, however, as the whites refused to accept Riel as leader.

Riel bought a newspaper with money he took from Fort Garry and began to publish it under the name: "The New Nation". Its editor favoured annexation with the United States but he was soon replaced by an editor with a pro-British policy.

Many meetings were held between Riel and the government's representatives. Conventions were called to which all citizens were invited. Ottawa listened to the Metis' demands of preservation of local customs, equality of French and English language, construction of a railway to the United States, the right to manage its local affairs, financial aid and treaties with the Indians. Above all, Riel felt he wanted the area to be listed as a province, not Crown territory.

Riel found opposition, especially from a young man named Thomas Scott, with organized an Anti-Riel movement. Scott was taken prisoner by Riel's men and brought to trial. He was condemned to die and a firing squad ended Scott's life outside Fort Garry. This incident caused turmoil in Ottawa and other places as far as Quebec. Riel became to some a hero, fighting for the rights of French Canadians. This was not the case but distances tended to give a distorted picture. The underlying cause was the freedom of the Indians but it became, away from home, a fight between English speaking Protestants and French speaking Catholics. Repercussions of the act linger beneath the surface of Canadian politics today, we can see it in Quebec.

After much deliberation, delegates from Red River finally won the battle to become a province and Manitoba was born in 1870, becoming Canada's 5th province.

To assure peaceful administration troops were sent to Lake Winnipeg. Riel had been made Provincial leader until a man could be sent from Ottawa. He peacefully gave Fort Garry back to the government and ordered all the Metis to leave. The size of batallions and the attitude of the soldiers may have been behind Riel's decision to surrender the fort so quietly.

Riel returned to Red River and was twice elected to the Dominion Parliament, but he refused to take the seat. He was expelled from the House after a violent debate and sentenced to be in exile for 5 years.

In 1884 he again tried to defend his people's way of life, but for his part in the rebellion, now called the North-West Rebellion, Riel was hanged in 1885. He was buried near the home where he lived for many years. A tragic ending to a life of a man who fought so hard for what he believed to be right. The relics of his career may be seen in the St. Boniface's City Hall: a lock of hair, a letter he wrote, the coffin in which he was carried from Regina, and a piece of rope, said to be part of that which caused his death; small remembrances of a great man.

Greetings from
Your Neighbour.

"Justice and Liberty"

Ontegenzeggelijk staat het petitionnement opgsteld door ons comité ter aanbieding aan de regering van Ontario thans wel in het middelpunt van de belangstelling. Natuurlijk is het wel erg moeilijk om een indruk te geven van de stand van zaken, daar de actie op zo vele plaatsen wordt gevoerd. Toch krijgen wij sterk de indruk dat op praktisch alle plaatsen enthousiast handtekeningen worden gezameld en, wat uiteraard even belangrijk is, de gevraagde handtekeningen ook enthousiast worden gegeven. De ruime bekendheid en steun door onze pers aan het petitionnement gegeven, zal hier wel niet vreemd aan zijn.

Verschillende plaatsen vroegen reeds om meer formulieren dan oorspronkelijk aan hen was gezonden: zeer zeker een goed teken!

Officieel loopt de actie op 21 september ten eind, wat natuurlijk niet betekent dat de papieren niet een dag langer gehouden mogen worden als er op die dag nog zo'n vijftig handtekeningen bij kunnen komen. **Maar dan ook prompt insturen, alstublieft!** Vermoedelijk kunt u gauw nog wat handtekeningen opdoen door de petitie op het werk aan de collega's voor te leggen, als u dit al niet gedaan heeft. (Gedurende het lunchuur, natuurlijk.) Het is vaak verrassend de reacties te zien.

De begeleidende uiteenzetting die met het petitionnement aan de regering van Ontario zal worden voorgelegd is vrijwel gereed, en wij vertrouwen dat de aanbieding kort na de te houden verkiezingen zal plaatsvinden.

In verband met deze verkiezingen heeft ons comité een openbare vergadering belegd op 20 september, 1963, 's avonds om 8 uur in de Second Chr. Ref. Church aan de Albion Rd. in Rexdale, waar niemand minder dan de "deputy minister of labour", Mr. Metzler, zal spreken. Mr. Metzler, die reeds twintig jaar deze belangrijke functie bekleedt, zal het woord voeren op verzoek van, en in plaats van de minister of labour zelf, Mr. Rowntree, in wiens kiesdistrict een groot aantal van onze mensen wonen. Naar verluidt is Mr. Metzler niet alleen een zeer kundig, doch ook een zeer onderhoudend persoon, zodat dit een zeer belangwekkende avond belooft te worden.

Vanzelfsprekend vragen velen zich af wat op het ogenblik de situatie is met betrekking tot de Zondagsarbeidkwestie, waar ons comité in betrokken werd.

Sinds ons laatste bericht hierover heeft ons comité met behulp van de Lord's Day Alliance een officieel verzoek ingediend bij de plaatselijke politie om de situatie te onderzoeken. Een afschrift van dit verzoek is gezonden aan de Attorney General van Ontario, Mr. Cass. Is de politie van mening, dat er een overtreding plaatsvindt, dan stelt die de vervolging in. Voorlopig echter valt er nog niets te vermelden.

Over een andere kwestie valt wel wat te vermelden, namelijk over het rapport van de "Norris Commission", de Commissie waarvoor ons comité, samen met de Christian Labour Association of Canada kon verschijnen in maart van dit jaar. Zoals u bekend is, heeft Mr. Norris medio juli zijn rapport ingediend bij de regering en bij het parlement in Ottawa, en ons comité zorgde er toen voor dat alle parlementsleden binnen 48 uur na het verschijnen van het rapport een afschrift kregen van het adres dat wij in maart hadden aangeboden.

En hier is reactie op gekomen, zeer goede reactie.

Een groep parlementsleden heeft de C.L.A.C. en The Committee for Justice and Liberty verzocht om een samenspreking over deze aangelegenheid vóór dat het parlement de verwachte wetsvoorstellen van Mr. Pearson's kabinet zal bespreken. Deze groep van parlementsleden is het met onze aanbieding in grote lijnen eens, en vraagt nu nadrukkelijk om suggesties. Verdere besprekingen met hen zullen nu binnen enkele weken worden gehouden.

Het laat zich niet gemakkelijk uitdrukken hoe belangrijk dit is. Niet alleen betreft het hier nationale problemen, maar ook zelfs problemen van internationale omvang. Wij kunnen er alleen maar erg klein onder worden als wij ons realiseren wat geweldige gelegenheden God voor ons opent. Kunt u het zich indenken?

IS HET DAN NIET WAT VREEMD, ALS WIJ NIET ALLEN DAADWERKELIJK HET COMMITTEE FOR JUSTICE AND LIBERTY STEUNEN? EN MET DAADWERKELIJK BEDOELEN WIJ DITMAAL GELDELIJK. DE HERE OPENT AL DEZE DEUREN VOOR ONS, EN WIJ HEBBEN EENVOUDIG MAAR TE GEHOORZAMEN. U OOK.

Wij schrijven dit zo heel nadrukkelijk, omdat in feite de reactie op ons verzoek om leden, teleurstellend is. Wij zijn zeker van de morele steun van velen, maar wij kunnen toch moeilijk een heel apparaat van collectanten ter inning van de contributie instellen over geheel Canada, als er stapels werk valt te doen. Wilt u ons helpen door eenvoudigweg uw bijdrage van tien dollar per jaar, of minder, of meer, aan ons bekende, onderstaande adres te sturen?

Nog meer activiteiten zijn gepland. Wij noemen daarvan slechts het feit dat binnen enkele weken een aantal publiciteitsavonden zal worden gehouden in Alberta en British Columbia, ter stimulering van de actie aldaar.

Bovendien kan ook eindelijk worden vermeld, dat onze organisatie rechtspersoonlijkheid heeft verkregen, als "non-profit organization". Het woord 'eindelijk' is wel op zijn plaats, daar wij hiermee al sinds begin vorig jaar bezig zijn geweest, en de voornaamste reden voor al het oponthoud was wel dat ambtelijke molens altijd zeer langzaam malen. Feitelijk was afgelopen april de "incorporation" reeds een feit geworden, doch het was eerst nu dat de documenten doorgezonden werden door de regering, en in de afgelopen week werd een en ander op het kantoor van onze advocaat met een paar dozijn handtekeningen bekrachtigd.

Officieel heten wij nu een beetje anders, maar wij zijn van plan pas geleidelijk over te schakelen. "C.J.L. FOUNDATION" is feitelijk de naam geworden, waarvan alle leden van ons 'voormalig' Committee nu ook leden geworden zijn. U kunt ons echter nog rustig als Committee for Justice and Liberty betitelen.

Tenslotte nodigen wij u uit, ten overvloede, om onmiddellijk contact met ons op te nemen als wij op enigerlei wijze van dienst kunnen zijn. Regelmatig verlenen wij advies en hulp, en het is aan u om ons even te schrijven.

The Committee for Justice and Liberty, (C.J.L. Foundation),
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.